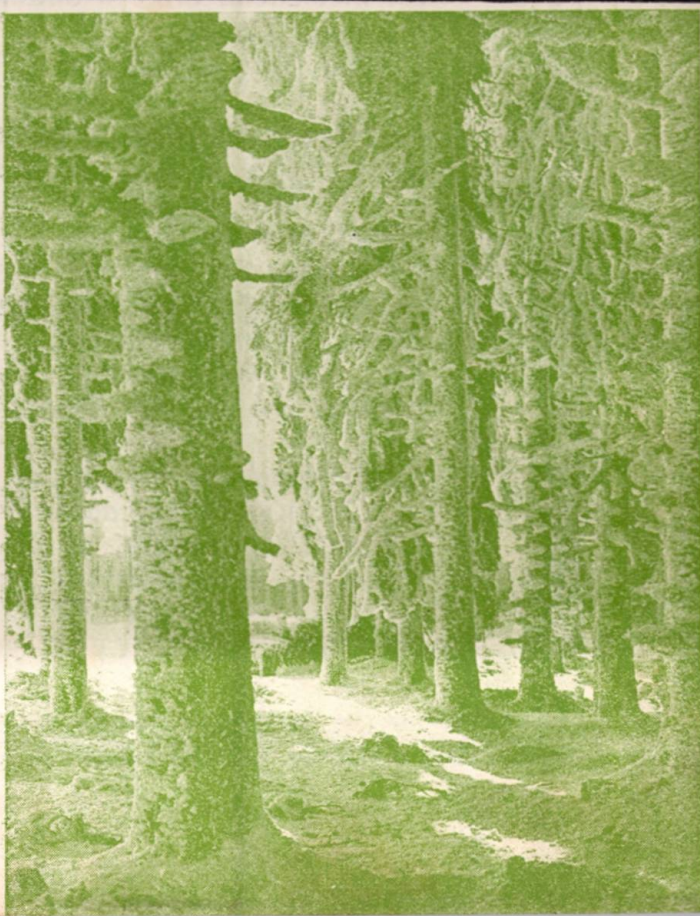

Amicul Tinerimii

Mesteacănul lui Dionis

Poate pentru-a suta oară, Grui, — moșneag și vechiu păstor, —
Vru să 'ncerce înc'odată
Dacă va putea să bată
Pe smintitul său fecior,
Care, alintat, din fașă; crescut: floare la ureche,
A ieșit, în gloata lumii un stricat fără pereche, —
Însă, cum nerodul tatii clocotea acum de vieață
Și pe buză-i răsărise întunerice de mustață, —
Oricât se 'ncorda moșneagul care n'avea fire calmă,
Nu-i putea cinsti obrazul nici măcar c'o biată palmă!..

Ba, era mai mare dragul,
Să privești al lor frământ:
Cum se repezea moșneagul
Și lovea mereu... în vânt!..

Dar, pe când smucia bătrânul, în zadar, pe fiu la piept,
S'a apropiat de dâșii Dionis, — un înțelept, —
Și-arătând, — nu prea departe — pe spinarea unui dâmb,
Un mesteacăn gros și strâmb, —
Înțeleptul Dionis,
Clipind leneș a fost zis:

— Moșule, eu ți-aș da galbeni, cât poți duce cu spinarea,
Dacă poți, acel mesteacăn să-l îndrepți, ca lumânarea!..

Moșul, copt în deajuns,
Într'o clipă i-a răspuns:
— Hei, aș face eu ce-mi spui,
Dacă-ar fi mesteacăn-pui,
Dar, fiind așa voinic,
Nu mai pot să-i fac nimic!

Răspunzând așa moșneagul, — Dionis i-a mai grăit:
— Ca mesteacănul acela e și fiul tău smintit,
Căruia, din omenie, nu mai poți să-i dai nici pic,
Dacă numai alintare i-ai fost dat cât a fost mic!..

„Fabule“

Vasile Militaru

Spre țintă

Era în ajun de Anul Nou.... Au trecut ani mulți de atunci.... Era o noapte viforoasă, în timpul unei ierni grozave, și împreună cu mai mulți tineri rătăceam pe culmile Carpaților.

Plecasem disdedimineață din vale, cu ținta de a vizita câteva locuri frumoase, hotărâți fiind ca să înserăm la o casă de poposire din munți unde să sărbătorim intrarea într'un An Nou. Mergeam cu toții voioși, sburdând prin zăpadă și cântând. Zăpada se așternuse frumos din ajun și era o priveliște încântătoare.

Dar iată că la un moment dat pierdurăm poteca, și o apucărăm pe un drum greșit. De lucrul acesta însă ne dădurăm seama de abia către ora șase seara, când văzurăm că nu mai ajungem la casa de poposire spre care pornisem.

Ne-am oprit.... La lumina lanternelor am studiat puțin harta și am văzut că drumul nostru era cu totul contrar celui pe care trebuie să-l urmăm. Fără multă zăbavă o pornirăm îndărăt. Dar, iată că deodată se porni o ninsoare năprasnică și un vânt puternic.... Înaintam cu greu.... Viscolul ne izbea cumplit în față.

Merserăm așa vreo patru ore,.... când deodată zărim la o oarecare distanță o mică licărire de lumină.... Era casa de poposire.... Aceasta ne dădu un nou curaj a înfrunta mai cu putere viscolul furios ce voia să ne țintească locului și să ne învalue în mantia-i de zăpadă.

După încă vreo oră de mers, ajunserăm cu bine la casa de poposire, unde împreună cu cei pe cari îi găsirăm, în mijlocul veșmântului alb de nea, serbarăm intrarea într'un An Nou.

Tot astfel și în viața noastră de tineri... Pornim cu avânt, voioși, cântând și sburdând prin viață; și de multe ori nu ne mai întrebăm dacă drumul pe care l-am apucat este cel bun, acela care să ne ducă spre casa de poposire, spre locul de fericire.... lângă Isus. Și astfel, mergând înainte, cu ochii încântați de plăcerile din jurul nostru, trecem fără grijă.

Dar e bine ca din când în când să ne oprim pe cale, să deschidem harta — Cuvântul dumnezeirii, care ne arată ce cale să urmăm, și luminați de strălucirea conducerii divine, vom afla la ce punct ne găsim, și vom ști ce poziție să luăm, mai înainte ca neua vremii să ne fi acoperit și viscolul năprasnic al lumii să ne fi înghețat.

Iubiți tineri, ne găsim și noi într'o noapte viforoasă, pe culmi de munți, departe de ade-vărata țintă. Să ne întoarcem și să ne îndreptăm spre Isus.

În casa Sa de poposire este loc pentru fiecare dintre noi, și acolo e cald și bine în timp ce afară viscolul bate cu furie nebună tot ce 'ntâlnește în cale, acoperind sub mantia-i groasă de omăt pe cel care nu s'a grăbit să-și găsească adăpost în Isus.

Să nu ne uităm și să nu luăm seama la viforul din jurul nostru, și nici la ora târzie la care ne-am afla. Să fim plini de curaj. Privind spre țintă, spre Isus, să înfruntăm biciuirea vremii aspre și să alergăm spre El. Lângă El vom serba, plini de fericire, începutul acestui An Nou. Cu El, vom trece în acest an ce ne stă în față, ușor, fericiți și voioși.

Vasile Florescu

Pentru cei mai mulți dintre noi — și dintre voi — Dumnezeu este un fel de rudă săracă, la care te gândești numai când ai nevoie să-ți faci vreun serviciu.

Mai de-a-dreptul

Prescurtări din copilăria noastră, cât vă iubim de mult! Unde sunt acei cari au făcut o adevărată știință juvenilă din acest fel de a descoperi o prescurtare, un drum tăiat mai

de-a-dreptul? Printr'o crăpătură de gard, printr'o spărtură de perete, printr'o săritură peste zid sau târiș pe dedesubt, ne-am pomenit ca prin minune în locul țintit din grădina vecinului. Am fi fost ispițiți să ne batem joc de părinții noștri, când se duceau în vizită la același vecin, ocolind prin stradă și intrând agale pe poartă. Ei aveau de mers cel puțin cinci minute, pe când noi, dintr'o săritură eram acolo. Dar poteca care trece peste câmp și duce drept la biserică? Apoi am fi fost gata să ridicăm în brațe pe acela care ar fi reușit să descopere o prescurtare nouă pentru a ajunge mai repede la școală.

Mai târziu, și chiar și acum, plimbările pe cari le preferam și acelea pe cari le facem azi mai cu plăcere, nu sunt oare cele cari trec de-a-dreptul prin crâng pe o potecuță de abia vizibilă? Poteci, prescurtări, drumuri iubite de prieteni pentru că le permite se rămână câțva timp împreună neturburați...

Dar toate aceste prescurtări; crăpătura din gard, spărtura din zid, cărarea de peste câmp, drumul cel mai scurt care duce la școală, dovedesc un instinct firesc adânc înrădăcinat în om. Și noi, amatori de drumuri scurte, credem că suntem în căutarea lor numai pentru a ne evita oboseala și cu gândul să câștigăm timp!

Nu știm în deajuns să prețuim prescurtările din viața de toate zilele. Totuși, în unele cazuri, obiceiul de a lua drumul cel mai scurt poate avea urmări neplăcute. De exemplu, părăsind școala ne considerăm ca tari în ortografie, putând da repede și exact orice răspuns privitor la această bransă. Acest fel de abilitate ne este foarte util, dar ne și poate pricinui dificultăți: atunci când, fiind împreună cu copiii trebuie să-i inițiam în vederea unei compoziții sau unui examen. La școală, profesorul nu ne pune numai o întrebare, el nu cerea numai un răspuns, făcea ceva mai mult: el voia să știe motivele pentru cari noi am ajuns la cutare concluzie. Și aceasta era aproape întotdeauna partea de probă la care, precis, nu reușeam. Profesorul era pentru a ne învăța regulile, dar noi avem față de aceste reguli tot atâta dispreț ca și de drumul pe care-l urmau părinții noștri când se duceau în vizită la vecini. Noi

ne mulțumim să ne strecurăm prin spărtura din zid, să trecem pe deasupra sau pe dedesubt, dar profesorul era acolo ca să ne arate drumul adevărat. Noi disprețuim drumul, pentru că nu vedeam motivul pentru care există. Tot așa nu vedeam motivele pentru cari existau regulile gramaticale; noi le consideram ca inutile, întru cât constatasem că puteam scrie fără greșală și fără să le cunoaștem.

...

Istoria confirmă acest fel de a vedea. Avem documente istorice în cari această tendință este prea bine ilustrată. Se zice că sclavii erau liberi. Dar a fi liber este una și a ști să te folosești de libertate este alta. Intr'o carte de studii, un savant american, vorbește astfel despre negrii cari, într'un singur glas, cereau să fie instruiți: „Această experiență a unei rase întregi, care pentru prima oară merge la școală, prezintă unul din studiile cele mai interesante cari s'au pomenit vreodată în raport cu dezvoltarea unei rase, oricare ar fi fost ea“. În legătură cu experiențele personale, savantul continuă: „Mulți dintre ei erau destul de înaintați în vârstă. Să începă dela început dobândirea cunoștințelor în mod treptat părea lucru prea greu. Negrii și-au dat seama târziu de starea rasei lor, și ca oamenii cari se deșteaptă târziu, voiau să treacă prin faza evoluției lor cu o repeziciune disperată. Iată un tânăr negru închis într'o cocioabă murdară, înconjurată de fel de fel de gunoaie; grădina și curtea în care se afla cocioaba erau cotropite de buruieni; dar dansul, acolo în focarul acela infect, studiază o gramatică franceză! În altă parte un elev studiază extragerea rădăcinei cubice și alte greutăți contabile, și el încă n'are în minte nici tabla înmulțirii“. Cu altă ocazie, observatorul american întâlnește pe un negru bătrân, care vrea să învețe chitara și roagă pe unul din tinerii săi stăpâni să-i dea lecții. Tânărul, puțin increzător în aptitudinea bătrânului sclav, încercă să-l facă să renunțe la această idee prin răspunsul următor: „Ascultă unchiule, eu îți voi da lecții de chitară dar o să trebuiască să plătești pentru prima lecție 3 dolari, pentru a doua 2 dolari, 1 dolar pentru a treia și 25 centime pentru ultima“. Incântat, unchiul răspunse: „Foarte bine, stăpâne, vă angajez cu acest preț, dar vă rog să începeți cu ultima lecție“. Avem aci tabloul unei rase întregi care încearcă să atingă destinul său, prin drumul cel mai scurt.

In această lume, regulile și căile au rostul lor ca și crăpăturile și potecile. Viața ne va învăța că prescurtările au și ele primejdiile lor. Totul se petrece ca în povestea Nodului Gordian. Se spune, că

Frigienii erau într-o mare încurcătură, de aceea au făcut recurs la oracol. *) Oracolul i-a asigurat că toate necazurile lor vor înceta din momentul când ei vor alege ca rege pe primul om care-l vor întâlni în carul său, ducându-se spre templul lui Jupiter. Ei au întâlnit pe Gordius și l-au ales imediat ca rege. Gordius, ajuns la templu, a mulțumit zeilor pentru favoarea care i-au dat-o. La carul său, s'a observat că nodul care lega jugul de oiște era așa de artistic făcut, încât nu se putea distinge cele două extremități. Totuși, un oracol spunea că acela care va reuși să deslege nodul, va stăpâni Asia. Alexandru cel Mare apropiindu-se, după câteva încercări zadarnice, a scos sabia din teacă și dintr-o singură lovitură, a tăiat nodul misterios. Cei din vechime au pretins că din cauza aceasta Alexandru cel Mare a avut o domnie atât de trecătoare. Ne-am întrebat noi oare dacă nu cumva necazurile noastre vin tocmai din cauza că am luat răul obicei de a tăia nodurile pe cari noi ar trebui să le desfăcem cu răbdare?

Ispita ne așteaptă la fiecare pas. Isus a fost ispitit ca și noi în toate. Și ispita de a lua un drum mai scurt l-a fost oferită. Evitarea de a apuca un drum mai de-a-dreptul a fost secretul acestui episod fantastic și teribil. Observați că lucrurile pe cari Ispititorul îndemna pe Isus să și le însușească erau lucruri bune, de dorit și pe cari trebuia să le primească odată. Detaliul cel mai interesant este că Isus și-ar fi putut însuși pâinea, îngerii și împărățiile trecând pe un drum mai scurt, mai de-a-dreptul. Iată un fapt important care trebuie luat în considerație: aproape, toate lucrurile pe cari suntem ispitiți să ni le însușim, sunt lucruri bune. Ispita constă în sugestia că noi ar trebui să posedăm aceste lucruri bune mai înainte de vreme și în mod nepermis. Suntem ispitiți să recurgem la un drum mai ușor, mai scurt pentru a atinge un scop legitim. Ispita de a tăia Nodul Gordian a fost insufletă și lui Isus. El și-ar fi putut asigura o stăpânire imediată, dar trecătoare. El a refuzat cele propuse. A preferat să deslege cu răbdare nodul și astfel să devie Impăratul tuturor împărățiilor, și aceasta pentru veșnicie.

Ispita de a tăia Nodul Gordian este foarte seducătoare. Este un sfat lesne de primit acela care ne îndeamnă să devenim ușor și repede bogați, perfecți foarte iute, și să atingem un scop oarecare în timpul cel mai scurt. Însă povestea a ceea ce este mai scurt și mai de-a-dreptul precum și constatarea urmărilor, ne învață că de cele mai multe ori drumul cel mai scurt este și cel mai lung. Prescurtarea care trebuie să ne facă să ocolim Calvarul și încercările, este un drum fără sfârșit, din care, mai curând sau mai târziu, va trebui să ne întoarcem cu picioarele rănite și inima sdrobotită.

Trd. de Marin Pârvan

*) Răspunsul unei zeițe păgâne la o întrebare pusă.

CURIOZITAȚI:

— Rinul cară în fiecare an 200 kg. de aur și 400 kg. de argint, vârsând totul în ocean.

— Constructorul primei locomotive, George Stephenson, n'a învățat să citească decât la 18 ani.

— Peste 8% din suprafața Irlandei este numai băltoacă și mlaștină.

— Un vultur poate să rabde de foame 20 de zile.

— Pe întregul pământ se nasc în medie pe secundă, 70 de copii și în același timp, dispar 63 de suflete.

— Din cei 170 milioane de locuitori ai Rusiei, peste 100 milioane nu știu nici să scrie, nici să citească.

— Răsul trădează caracterul. Filozoful De Damassanne, în lucrarea sa „Temperament și răs“, spune că există tot atâtea feluri de a râde câte voale avem:

Persoanele cari râd în A, sunt cinstite, -le plac gălăgia, alergătura, și sunt, câteodată, cu caracter schimbăcios.

Persoanele cari râd în E, sunt sceptice, melancolice și totdeauna nemulțumite.

Persoanele cari râd în I, sunt naive, încrezătoare; este, în general, răsul copilăresc.

Persoanele cari râd în O, sunt generoase, îndrăznețe, amabile, și de fire iute.

Cele cari râd în U, sunt avare, fățarnice, urând lumea; ele nu râd, ele rânjesc....

Constatați exactitudinea acestor afirmațiuni, observând pe cei dimprejur, apoi observându-vă personal.

Iubire

*Iubirea e putere, grație, bucurie —
Ea nu se obosește și nici sfârșit nu are —
Ea florile 'nverzește și iarba pe câmpie;
Ea sufletele 'nalță spre laudă, cântare.*

*Iubirea e deapururi activă, lucrătoare —
Revarsă peste toate cereasca ei lucire.
In ea e frumusețe, e-a Domnului splendoare.
O, nici virtutea nu e nimic fără iubire.*

*Arzând cum e focul, e rouă pentru suflet,
Inobilează simțul și spală de păcate.
Iubire este Domnul; spre Dânsul orice cuget
Se 'nalță prin iubire în sferile curate.*

Nicu Eftimie.

Așteptare

<i>Doamne, azi spre Tine Mintea mi-o îndrept „Viu“ ai spus Tu „iară“ Vino, eu Te-aștept.</i>	<i>Tuturor în lume, Celor morți sau vii, Fi-vei bucurie. Eu Te-aștept să vii.</i>
--	---

<i>Cred ca orșicare Din ai Tăi copii, Și aștept momentul Fericit, să vii.</i>	<i>Vei primi 'n splendoare Multă-ai Tăi copii; Intonându-ți slavă Eu Te-aștept să vii.</i>
---	--

*Vino în mărire
Doamne sfânt și drept
Implinindu-mi ruga:
Să vii! Eu Te-aștept.*

Justinian Iaciu

*Nu vă plângeți niciodată de prostia celorlalți;
fără ea, ce ar deveni deșteptăciunea voastră?*

Când poți râde în fața unui obstacol, înseamnă că l-ai trecut

Din biruință în biruință

Educația de sine, pentru o viață de continuă biruință în lupta credinței, prezintă probleme imposibil de rezolvat fără lumina adusă de Cuvântul lui Dumnezeu din Scripturi.

Cine se hotărăște, ca pe viitor să dovedească o deplină stăpânire de sine, cât și puterea de a se conduce în toate fără greș, va constata în curând, că și-a luat o răspundere peste puterile sale și că nu va fi în stare să-și îndeplinească hotărârea luată.

Pentru stăpânirea de sine și pentru o dreaptă și cuvenită conducere în viață, este necesară nu numai o hotărâre din partea noastră: *este nevoie de o putere dela Dumnezeu de sus*. Fără această cunoștință, chiar tinerii sau bărbații cu cele mai bune intențiuni, sfârșesc prin a cădea obosiți și descurajați.

De ce?

Căzuți în greșeli după prima hotărâre, tot ce știu și pot să facă este, să ia o nouă hotărâre. Dar cu ce este aceasta mai bună decât cea dintâi? Cădere sigură va urma chiar după nu știu a câta hotărâre de felul acesta; iar urmarea este oboseala și descurajarea.

Unii zic așa: greșelile și căderile trecutului — odată constatate de mine — dovedesc, că în persoana mea sunt doi: *un eu rău*, care greșește și păcătuiește, și *un eu mai bun*, care constată greșelile și care dorește desăvârșirea. Ceea ce trebuie să faci deci, este: deșteaptă complet pe eul cel bun și-l întărește, ca el să poată birui întotdeauna pe eul cel rău. Atunci vei merge din biruință în biruință. Doar și proverbul spune: „Cel târziu la mânie este mai mare decât un viteaz, și cel ce știe a stăpâni sufletul său decât cel ce cucerește o cetate“. Formează-te astfel, și vei fi biruitor în toate.

Este adevărat, că, până când nu a ajuns să se birue pe sine și să-și stăpânească propria sa persoană cu toate pornirile ei, nimeni dintre noi nu va fi în stare să birue alte împotriviri și să cucerească cele ce trebuie cucerite. Dar biruirea și stăpânirea de sine nu se pot dobândi prin hotărâri proprii. Pe lângă hotărâre, mai trebuie și puterea de îndeplinire; *puterea aceasta ne lipsește cu totul*.

În educația de sine să nu ne lăsăm amăgiți de aceea greșită idee, răspândită în lume chiar printre educatori, că: în om există puteri în stare latentă și netrezite, și, că omul este bun din fire, dar numai mediul înconjurător este rău — drept care omul trebuie de mic îndreptat spre bine, și va face binele totdeauna —. Astfel, parola educatorilor este: să cultivăm și să întărim binele, care *este* în om.

Despre aceste puteri, cari ar fi în om și care ar trebui numai trezite la lucru, vom avea idei juste, numai când vom auzi cele ce declara despre Sine însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat ca om, când zicea: „Adevăr, adevăr zic vouă: *Fiul nu poate să facă nimic dela Sine*“.

Iar despre bunătatea firească a omului și despre binele existând în el, ne spune Sfântul Apostol Pavel ce să credem, când zice: „Eu știu că în mine, adică în carnea mea, *nu este nimic bun*; căci a voi este în mine, dar a lucra desăvârșit binele, nu este. Toate le pot prin Cel care îmi dă putere. Eu nu mai trăiesc, ci *Hristos trăiește în mine*“. Ceea ce trebuie deci, este *să ne asigurăm locuirea Tatălui în noi*, ca El să lucreze înlăuntrul nostru.

Cu privire la aceasta zice și Spiritul Profetic:

„Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care am căzut. Inimile noastre sunt rele, iar noi nu le putem schimba. Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești în general, toate acestea au sfera lor de acțiune și de succes; dar în aceasta ele sunt fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a purtării omenești, dar nu pot schimba inima omului. Ele nu pot curăți ieșirile vieții. Pentru aceasta trebuie o putere care să lucreze din lăuntru, trebuie o viață nouă de sus, pentru ca oamenii să fie întorși dela păcat la sfințenie. *Această putere este Hristos*“.

Îndreptarea omului și biruința asupra sa și asupra tuturor împotrivirilor nu stă în puterea sa proprie și nu se dobândesc prin exercitarea unor forțe latente, cari ar exista în el și cari ar avea nevoie numai de trezire și cultivare. *Nu trebuie puteri dinafară, și pe acelea le dobândim primind pe Domnul Hristos în inima noastră*.

Predare

*Eu vreau să fiu al Tău de-acum,
Vreau să-Ți urmez precum ai zis
Cu Tine de pornesc pe drum —
Pe veci viața mi-ai promis.*

*Și dacă iar Te-ascult cu drag
În toate ce mă sfătuiești,
Tu-mi dai decât aștept mai mult:
Un loc în curțile cerești.*

*Și tot ce astăzi voi să fiu
Din plin odată voi trăi.
Ce fericit mă simt când știu
Că 'n cer cu El voi locui.*

Ioan Siminescu

tră. Apoi ni se spune că Pavel se ruga pentru sine și pentru ceilalți; așa ar trebui să fie zilnic și rugăciunea noastră. Să ne rugăm cu stăruință și cu credință: „pentru că oricine care este născut din Dumnezeu, biruește lumea; și această biruință care a biruit lumea, este *credința noastră*. Cine este care biruește lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu“. (1 Ioan 5, 4—5).

Înțelegând toate astfel, chiar și greșelile trecutului — în loc să ducă la descurajarea și slăbirea noastră — vor duce la o și mai completă înălțare. Atunci vom învăța din greșelile și păcatele trecutului, să recunoaștem completa noastră nevrednicie și slăbiciune. Convinși fiind de slăbiciunea noastră și venind să cerem inimă nouă și locuirea Domnului Hristos în noi, se va împlini cu noi făgăduința ca și cu Pavel, când îi zise Domnul: „îți este deajuns harul Meu, pentru că puterea Mea poate să lucreze desăvârșit numai cu cei slabi“ (2 Cor. 12, 9.).

Atunci vom înainta și noi din biruință în biruință și vom recunoaște cu Pavel, să zicem din inimă: „*Mulțumim însă lui Dumnezeu, căre ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos*“.

Ștefan Demetrescu

Mamei mele

Sosit-a timpul iubită mamă
Pe-aceste țărături să ne 'ntălnim.
Spre tine dorul veșnic mă cheamă
Vreau împreună din nou să fim.

Sătul sunt astăzi de pribegie —
Tristețea umple sufletul meu —
Chipul tău dulce simt cum mă 'mbie
Ca pe-o icoană să-l port mereu.

Nu simt acuma o mângâiere
(Și cea din urmă mi s'a răpit)
Viu să-ți destăinui cruda durere
Ascultă-ți iară fiul iubit.

Dar nici pe tine ah! scumpă mamă
Nu pot în lume să te gădesc;
Port doară 'n suflet pe-o tristă gamă
Refrenul dulce: Eu te iubesc!

Te caut însă printre morminte —
Acolo poate te voi găsi —
Dacă nu astăzi o Doamnă sfinte
Sus cred că mâine ne-om întâlni.

M. Kieltch.

Incredere

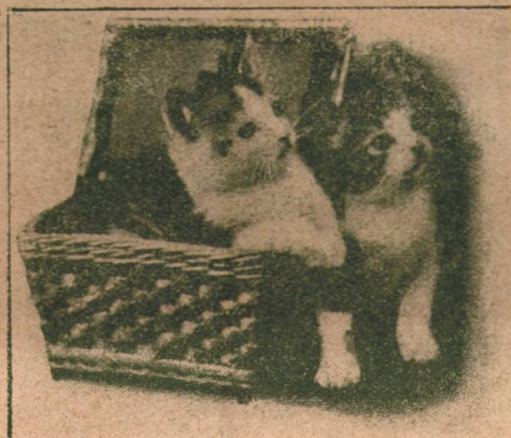
Din moment ce o tânără ascunde un secret de mama ei, sau primește o scrisoare pe care nu i-o poate arăta, sau are o prietenă de care mama ei nu știe, tânăra aceea e în primejdie. Fata sinceră nu are niciun secret. Ea nu face nimic care ar roși-o, dacă ar fi descoperită de mama sa.

Tânăra căsătorită, n'ascunde nimic de soțul ei. Niciodată nu-și permite să scrie o scrisoare despre care soțul să nu știe, și nici nu primește vreuna care să o facă să nu se simtă bine în cazul că ar trebui s'o citească și el. Ea nu trebuie să aibă nicio taină și, dacă ar vrea să-și asigure armonia conjugală trebuie să spună totul: unde merge, ce are de gând să facă, ce nedumeriri are sau ce nemulțumiri, etc. O taină mică, poate da naștere la un scandal mare.

E bine ca fata să încredințeze mamei sale atât faptele bune cât și greșelile săvârșite. Astfel va fi sigură că va primi o povață bună și se va bucura totdeauna de simpatia ei. O mamă nu vrea decât binele fiicei sale și o urmărește pas cu pas, chiar atunci când ea se ascunde de dânsa. Mama, dacă e o mamă creștină, va ști să dea un sfat potrivit orișicând. Pentru o greșală mare cât și pentru una mică, ea va ști să găsească un cuvânt dojenitor, care să fie rostit din iubire. Fata deșteaptă, primește cu mulțumire povața mamei sale.

Fetelor, iubiți pe mama voastră, cum și ea vă iubește! Dacă dela început aveți încredere în mama voastră, ea vă va păzi ca o sentinela și vă va feri de greșeli mari de cari, altminteri, fiind singure, nu v'ați putea feri. Inc'odată, fetelor, în copilăria voastră n'ascundeți nimic de mama voastră, iar voi, cele căsătorite, n'ascundeți nimic de soțul vostru.

Trd. de **Lucreția Diaconescu**

Mânia înțeleptului durează o clipă... a semidoctului un an... iar a prostului până la mormânt.

PAGINA muzicală

Mozart

Cel mai mare geniu muzical al Germaniei, Wolfgang Amadeus Mozart, s'a născut la Salzburg în Ianuarie 1756 și s'a stins la Viena în Decembrie 1791, la vârsta de 35 de ani. Tatăl său, Leopold Mozart, a fost un muzicant de seamă, care a lăsat multe opere și bucăți muzicale religioase. El a fost singurul îndrumător al fiului său, al cărui minunat instinct muzical se dezvoltă încă din mica sa copilărie. La trei ani încerca să imite la pian exercițiile cântate de sora sa mult mai în vârstă decât el. La patru ani executa aceleași pasaje pe cari le cânta sora sa, și dicta tatălui său mici bucăți cari au fost de pe atunci păstrate și publicate.

Copilul avea un caracter foarte schimbăcios, câteodată sburdalnic, jucându-se prea mult, altădată liniștit, lucrând peste măsură. Avea pasiune pentru știința cifrelor, dar dragostea de muzică îl făcu în curând să părăsească totul și să se dedea artei sunetelor. Primi o vioară mică pe care n'o părăsea decât cu greu. Pentru ca să nu plictisească pe cei din jurul său, făcea exerciții pe ascuns. La cinci ani executa dela prima vedere bucăți foarte grele. Era admirația tatălui său și a tuturor savanților. La șase ani a compus un concerto care a descoperit cunoștințele

sale adânci în regulile armoniei, dar pe cari Mozart le dibuise, pentru că nimeni nu i le învățase.

Minunat că are un copil de geniu, tatăl său se hotărî să dea ocazie tânărului muzician să se producă în capitalele Europei. Face un turneu de concerte la Munchen și Viena. La Viena Mozart a fost întâmpinat cu mare entuziasm. Succesul obținut a fost triumfal. Invitat la curtea imperială a uimit pe cei ce-l ascultau. La palat e condus de două mici prințese. Plimbându-se prin galeriile lustruite și alunecoase ca

ghiața, la un moment de neatenție, micul virtuoz cade. Una din nobilele fete care îl acompaniau, — Marie Antoinette, viitoarea regină a Franței, — îi sare în ajutor, căutând, cu vorbe frumoase și mângâieri să-l consoleze de acest mic accident. Mozart îi zice: „ce bună ești, aș vrea să fii nevasta mea, ca răsplată“. Impăratul aflând de această întâmplare se amuză grozav. După plimbarea prin toate saloanele împărătești, micul artist fu chemat să-și arate talentul. După executarea câtorva bucăți, virtuozitatea copilului, atrase pe împărat lângă dânsul. „Domnule, îi zise copilul, am să vă cânt un concerto foarte greu de domnul Wagenseil, maestrul curții D-voastră; tare aș vrea să vie lângă mine să-mi întoarcă foile: sunteți așa de bun să-l che-

mați“? Impăratul fu nevoit să cheme pe domnul Wagenseil dar, pe urmă vrând să glumească cu dânsul îi spuse că nu e niciun merit să cânte cu toate degetele și că merit ar fi numai dacă ar putea să cânte cu un singur deget. Wolfgang, fără să răs-

pundă cântă numaidecât bucăți foarte complicate și de viteză, cu un singur deget, numai cu indexul.

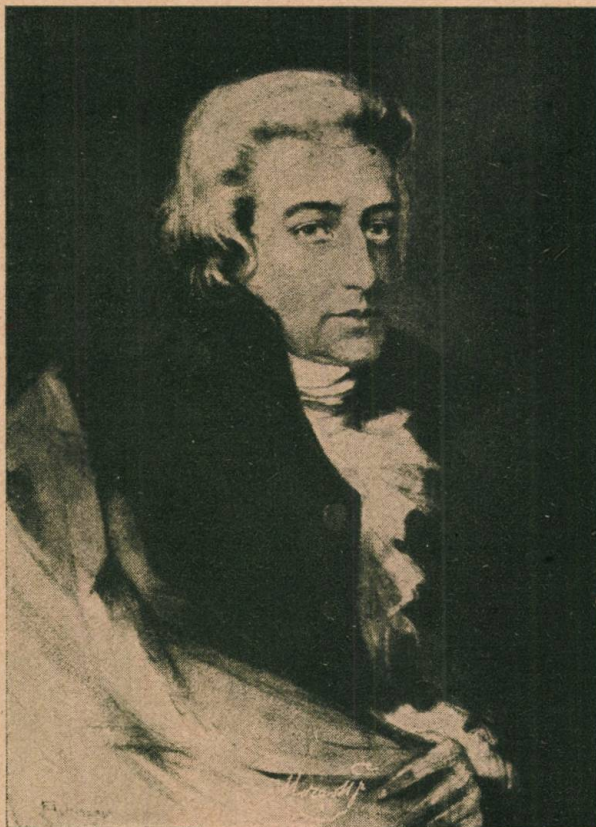
Turneul, a trebuit să fie întrerupt, copilul căzând bolnav de scarlatină. Din fericire boala nu l-a reținut decât vreo două săptămâni.

Se spune că Mozart, cu toate că n'avea decât șase ani, își dădea foarte bine seama de înălțimea artistică a publicului, care-l asculta și că-și alegea bucățile în raport cu opinia pe care și-o făcea despre cei din jurul său.

În timpul călătoriei sale, tânărul artist primi cadouri foarte însemnate. Trecând pe la Paris, familia lui Mozart a fost invitată, ca de altfel în toate capitalele, la Curte, unde se pregătise un banchet în onoarea lor. La masă, locul micului artist era lângă regină, cu care se înțelegea de minune. A fost prezentat și doamnei de Pompadur care, se zice că s'ar fi arătat mai puțin amabilă față de dânsul. Cum dânsa nu-l sărutase, Mozart întrebă pe tatăl său cine este această doamnă

asa de mândră care nu l-a sărutat, tocmai pe el care sărutase și regina. La Londra, chemat la palat, Mozart cântă pe orga regelui, acompaniând pe regină care cânta cu gura. A mai cântat ceva și cu un flaut, apoi cu vioara a improvizat câteva bucăți fermecătoare. Asistența nu mai avea cuvinte de laudă.

Progresele copilului erau atât de surprinzătoare, încât tatăl său spunea că depășesc imaginația. La doisprezece ani compunea bucăți la cerere și în timp foarte scurt. Operile și le pune în repetiție

personal și le dirija el însuși. Când asista la un concert, după ce asculta o bucată de două ori, putea să o reconstituească în întregime. Agerimea și geniul său îi atrase mulți admiratori, dar și mulți dușmani, cari nu vedeau cu plăcere concurența unui copil de 12 ani. Pe oriunde mergea, primea numai elogii și titluri noi. Papa îi conferă titlul de cavaler al pînțenului de aur, Academia din Bologna îl numește membru de onoare, și alte multe. Cu toate aceste onoruri atribuite geniului său precoce, Mozart rămâne totuși un copil. El scrie: „Sunt fericit când scap de recepțiile și discursurile astea plicticoase și mai pot să fac și eu câteva tumbe pe iarba din curte“...

Mai târziu se însoară cu fata unui muzician reputat, excelează în compozițiile sale de tot felul și continuă turneurile, neputând să stea prea mult timp într'un singur centru, din cauza gelosilor, și face parale frumoase. Anul 1786 ni-l arată pe Mozart pe

punctul culminant al dezvoltării sale artistice. El scrie: „Nunta lui Figaro“ și apoi „Don Juan“, opere nepieritoare. Soarta însă îl lovește în anul 1787, răpind pe tatăl său. Această dispariție îl afundă în cea mai întunecată descurajare. Durerea, alăturată continuilor bârfeli ale camarazilor, cu timpul și lipsurilor cotidiene, nasc în bietul om o adâncă melancolie. Mozart se epuizează lucrând zi și noapte. Pieptu-i devenise plâpând și creierul obosit de precocitatea geniului său. Lucrează continuu, mistuindu-și ultimele forțe, la „Flautul fermecat“ și ultimele sale 3 simfonii „Jupiter“ în do, mi bemol major și în sol minor. Aceste din urmă lucrări sunt o vie descriere a stării sale sufletești. Este turmentat de ideea unui sfârșit apropiat.

Unul din adversarii săi, pentru a-i întări această idee, îi comandă, în schimbul unei remunerații însemnate, un requiem (liturghie a morților). În tot

timpul scrierii acestei compoziții a fost turburat peste măsură, nutriend gândul că pregătește această slujbă pentru el. La câteva zile după începerea acestei lucrări, cade la pat. Soția lui i-o smulse din mâini, pentru că vedea efectul nefast pe care-l avea asupra morlului său; dar el o rugă să i-o redea numai pentru ca să-i mai facă câteva corecturi. Cinci zile după ce a predat liturghia, căzu în agonie. După câteva ore de tristă durere pentru amicii care-l înconjurau, închise ochii pentru vecie, la 12 noaptea în ziua de 5 Decembrie 1791. Avea numai 35 de ani.

Tot ceea ce se poate închipui ca elogii, a fost scris despre Mozart, care poate fi considerat ca cel mai mare compozitor care a existat până acum. El a scris 20 de messe, 49 de simfonii, 33 de serenade pentru orchestră, 43 de concerto-uri, 72 de sonate, 18 opere, 9 cantate, 40 de contradansuri, etc., etc., în total, peste 800 de lucrări în toate genurile, fiecare formând câte un fragment din gigantul edificiu clădit în floarea tinereții sale.

lu - bi - tul meu Mân - lui - i lor, Pen - tru mine Tu ai pă - li

1-2 O, scum - pe

mil, Pen - tru mi - ne fos - t-ai răstignit. O scum - pe Mântu - i - lor

O iu - bi - le Mân - lu - i - lor. Greu ai pur - tat cru - cea Ta

p poco a poco cresce.

Pen - tru cei ce cred în Ti - ne Și - fi ur - mează cu - mult

De - a - azi

dor. De - a - a - a a-azi Ti - e mă pre - dau!

Președintele Edwards, pe când zăcea pe patul său de moarte, simțind că sfârșitu-i e aproape, își luă în modul cel mai mișcător rămas bun dela rudele sale și dela amicii săi, cari se adunaseră în jurul patului său. Apoi ridicându-și ochii spre cer, zise cu voce tare: „Și-acum, unde este Isus din Nazaret, amicul meu cel mai sincer, care nu m'a părăsit niciodată?”

Cu aceste cuvinte pe buze căzu cu capul pe pernă și adormi în pace și fericit în Domnul.

Ferice de omul, care în viața aceasta a găsit în Isus Hristos, nu numai pe Dumnezeu cel adevărat, pe Mântuitorul său unic, ci și un amic adevărat, sincer și nedespărțit.

Poate că cineva socotește prea îndrăzneală pretenția de a numi pe Isus Hristos „amicul” său. Cu toate acestea, însuși Isus ne dă dreptul la acest privilegiu. El însuși a zis: „v'am numit amici”, „voi sunteți amicii mei”. Să folosim deci această nemeritată favoare, să nu ne numim numai, dar să și fim în adevăr amici ai lui Isus, după cum Isus este amicul nostru.

Mă tem însă că nu toți, cari se numesc după numele Lui, adică nu toți, cari poartă azi numele de „creștini”, pot zice cu adevărat că sunt „amicii Săi”. A fi amicul lui Isus Hristos nu înseamnă a fi numai un „creștin de rând”, adică, cu înțelesul de practicant al unor rituri și ceremonii oarecari, a fi un rob, care să nu știe ce face și ce vrea stăpânul său și care nu aduce roade, ci înseamnă a fi mai mult decât un „creștin de gloată”, înseamnă a fi „un intim” al lui Isus, un om alipit cu

totul de Mântuitorul său, căruia Domnul i-a făcut cunoscut tot ce a auzit dela Tatăl Său”. Ioan 15, 15.

Dar pentru a înțelege mai bine raporturile, cari ar trebui să existe între Isus și ucenicii Săi, pentru a înțelege rostul amicitiei dintre El și adoratorii Lui, să vedem mai întâi

CE ESTE UN AMIC.

Amic este acela, de care ești strâns legat printr'o iubire sinceră reciprocă. Amicul cel mai bun este acela care știe tot despre tine, și care totuși te iubește.

În Biblie avem multe exemple de amicitie ideală.

Amintesc în treacăt amicitia dintre David și Ionatan. Scriptura zice, că „sufletul lui Ionatan s'a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l'a iubit ca pe sufletul din el”. 1 Sam. 18, 1.

Această amicitie ideală a lui Ionatan a rămas nestrîbită, chiar atunci, când Saul, tatăl lui Ionatan, ura și prigonea de moarte pe David.

În altă parte a Sfintelor Scripturi cetim că, chiar atunci când Saul și partizanii săi hotărâseră cu orice preț nimicirea lui David, „Ionatan a întărit și mai mult față de David iubirea pe care o avea pentru el, căci îl iubea ca pe sufletul lui”. Cu cât raporturile dintre Saul și David se înrăutățeau, cu cât cel din urmă era mai izgonit și mai disprețuit, cu atât amicul său devotat Ionatan compătimea și mângâia pe David, amicul său nedreptățit. Când în cele din urmă David trebui să fugă la Nob, ca să scape de furia lui Saul, Scriptura zice, că: „cei doi prieteni s'au îmbrățișat și au plâns împreună. David mai ales se prăpădea plângând”.

Deși Ionatan era de drept prințul moștenitor al lui Saul, regele lui Izrail, Ionatan, în baza amicitiei care-l lega de David, a dat pe față caracterul suveran al unei rare lepădări de sine. „Nu te teme de nimic”, a zis Ionatan lui David cel izgonit și prigonit, „căci mâna tatălui meu nu te va atinge. Tu vei domni peste Izrail și eu voi fi al

Amicul ce

P. P. P.

„Nu este mai mare iubire de amicii săi. Voi sunteți amicii Mei. Nu vă mai numesc robi, pentru că ci v'am numit amici, pentru că v'a dela Tatăl Meu”.

doilea după tine”. 1 Sam. 23, 17. Cu ocazia aceasta ei au întărit și mai mult amicitia lor înaintea Domnului.

Glumește cu cei ce-ți sunt deopotrivă, ca să nu ți s

I mai bun

aulini

at să-și dea cineva viața pentru
dacă faci ce vă poruncesc Eu.
obul nu știe ce face stăpânul său;
n făcut cunoscut tot ce am auzit
Ioan 15, 13—15.

În cele din urmă, în cântarea
de jale a lui David, la moartea
amicului său, acesta a putut
spune cu drept: „Mă doare du-

pă tine, frate Ionatane. Tu erai
plăcerea mea, iubirea ta pentru
mine era minunată: mai pe sus
de iubirea femeiască”.

Dacă amiciția dintre David și
Ionatan a fost una din cele atât
de rare și atât de emoționante,
cu cât mai mare, mai emoțio-
nantă, mai vrednică de admirat
și de imitat este amiciția ami-
cului nostru Isus Hristos.

Să vedem mai întâi cum a în-
țeles El amiciția față de noi, ca
să învățăm din exemplul dat de
El, cum ar trebui să fie amiciția
noastră față de El și, în sfârșit,
cum ar trebui să fie amiciția
dintre noi.

Eunius, un poet latin, mort în
169 î. Hr. a definit amiciția ade-
vărată în cuvintele:

*Amicus certus in re incerta
cernitur *)*

Dar cu mult mai înainte de
poetul latin, un alt om învățat
— regele Solomon — dăduse o
definiție și mai desăvârșită, în
proverbul său: „Amicul adevă-
rat iubește oricând, și în nen-
rocire ajunge ca un frate”. Ex-
emplul tatălui său David și al
lui Ionatan, i-au servit probabil
ca inspirație la concretizarea
veracității proverbului de mai
sus.

În Istoria popoarelor vechi
găsim și alte exemple de subli-
mă amiciție, cari ne pot servi la
o mai bună pricepere a subiec-
tului de care ne ocupăm. Amin-
tesc aci pe Damon și Pythias,
doi filosofi Pythagoreeni din
timpul lui Denys cel tânăr, cele-
brii prin prietenia care-i unea.
Pythias, invinuit pe nedrept de
crimă de înaltă trădare și con-
damnat la moarte de tiranul Sy-
racuzei, a cerut dela acesta din
urmă, un termen pentru a mer-
ge în orașul său natal ca să-și
puie în rânduială afacerile sale.
Damon, consimți să moară în
locul amicului său, în cazul
când acesta nu s'ar fi întors la
timpul fixat. Ziua hotărâtă pen-
tru execuția condamnatului
sosi, dar Pythias nu veni. Syra-
cuzenii înfruntară pe Damon

*) Un amic sigur se cunoaște în
împrejurări grele.

pentru încrederea lui cea oarbă.
La ora hotărâtă fu transportat
la locul unde trebuia executat
în locul amicului său. Deodată
sosi în fugă și Pythias. Damon
văzu cu părere de rău reîntoar-
cerea amicului său. O luptă de
generozitate se începu între cei
doi prieteni. Denys, tiranul, miș-
cat de un astfel de devotament,
grație pe cel condamnat și ceru
dela cei doi filosofi să-l pri-
mească, ca al treilea în amiciția
lor.

Dacă cazul Damon și Pythias,
ne mișcă inima și stârnește ad-
mirația noastră pentru afecțiu-
nea lor reciprocă, cu cât mai
mult ar trebui să fim mișcați și
umpluți de admirație și ado-
rare pentru Acela, care a emis
și a pus în practică preceptul
divin:

„Nu este mai mare iubire decât
să-și dea cineva viața pen-
tru amicii săi”.

Isus Hristos, singurul dintre
toate ființele din cer și de pe
pământ, a fost în stare să ros-
tească și să pună în practică a-
cest sublim adevăr. Dacă Istoria
neamului omenesc, așa cum e
descoperită în Biblie este exac-
tă, — și până azi nimeni nu
poate nega veracitatea ei — tre-
buie să recunoaștem, că nicio
mintă omenească n'a putut con-
cepe o tragedie mai grozavă și
totodată mai sublimă, mai ales
prin epilogul ei, decât tragedia
veacurilor, în care Omul, Sa-
tana și Hristos dețin rolurile
principale.

Concentrați-vă un moment și
lăsați să vă treacă pe dinaintea
ochilor minții scenele principale
din tragedia omului. Priviți-l în
Paradis, acolo unde l-a pus
Dumnezeu, și unde, creat desă-
vârșit în frumusețe și fericire se
putea bucura deplin de minu-
tile Creatorului său. Vedeți-l
apoi izgonit din grădina Edenului,
din cauza păcatului și sub
greaua povară a blestemului:
„În sudoarea feței tale să-ți mă-
nânci pâinea, până te vei în-
toarce în pământul din care ai
fost luat, căci țărână ești, și în
țărână te vei întoarce”.

se pară greu de-ți vor întoarce glumă pentru glumă

Cine-și poate imagina într-o măsură justă nenorocirea în care a căzut omul, cu tot neamul omenesc! Această cădere profundă se poate aprecia numai după mărimea și valoarea sacrificiului adus pe urmă, de Acela, care văzând că nimeni în întregul Univers nu e în stare să-l salveze din cătușele morții, a zis atunci:

„*Iată-Mă*, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!”

Priviți pe acest sublim amic Isus Hristos în toate fazele suferințelor Sale până în clipa când ținut pe crucea de pe Golgota, a suportat fără murmur, ca un miel dus la junghere, condamnarea pe care ar fi meritat-o, nu El, ci omul păcătos.

Unde și când s'a mai văzut un alt exemplu de o așa sublimă lepădare de sine, ca la Isus? În care timp și la care popor a trăit acel erou, care să fi avut curajul să-și dea viața pentru salvarea vieții vrăjmașului său?

Damon și Pythias, și alți eroi asemenea lor, au consimțit reciproc să moară unul pentru altul, pentru că erau buni amici și pentru că erau strâns legați printr'o afecțiune reciprocă. Dar „Dumnezeu își arată iubirea față de om, prin faptul că, pe când era omul încă păcătos, Hristos a murit pentru el”.

Generozitatea și devotamentul reciproc ale celor doi filosofi Pythagoreeni, despre cari am amintit mai sus, au mișcat atât de profund inima tiranului Syracusei, încât a grațiat pe condamnatul nevinovat și a cerut însuși să fie primit ca al treilea în amicitia lor.

Dar noi, — ca unii cari am fi trebuit să murim în locul lui Isus — văzând generozitatea Lui nemărginită și iubirea Lui nepătrunsă față de noi cei vinovați, condamnați pe drept la moarte pentru fărâdelegile noastre, nu ne simțim de loc atrași de puterea amicitiei Lui? N'avem noi niciun sentiment de mulțumire și recunoștință față

de binefăcătorul nostru? Nu dorim să-I facem bucuria pe care o merită pentru sacrificiul insondabil pe care l'a adus pentru mântuirea sufletelor noastre? Mulți din cei ce se pretind a fi astăzi urmașii lui Hristos se aseamănă celor nouă leproși, cari după ce s'au văzut vindecați de lepra lor, s'au dus și nu au mai venit la Isus. Numai unul din ei, când s'a văzut vindecat, s'a întors slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. Numai unul din cei zece s'a aruncat cu fața la pământ la picioarele Salvatorului său, Isus, l-a mulțumit. Sfintele Scripturi ne spun că acesta „era Samaritean”.

Dacă problema mântuirii ar fi lăsată numai în seama omului, omul în veci nu ar mai putea fi mântuit. El nici n'ar căuta, nici n'ar alege pe Dumnezeu de amic, ci s'ar alipi de lucruri, cari nu numai că n'au putere să-l mântuiască, dar cari l'ar scufunda și mai mult în pierzare.

De aceea și zice Hristos:

„*Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi*”.

Un proverb zice: „*Amicul tuturor nu este amicul nimănui*”.

Unii oameni ar dori să-și împartă amicitia și cu Dumnezeu și cu lumea. Dar proverbul de mai sus arată cu drept că cel ce vrea să-și împartă inima și devotamentul la toată lumea, trebuie să dea fiecăruia numai câte puțin. Adevărata amicitie însă cere mai mult: ea vrea „să primească mult și să dea mult”.

Sfânta Scriptură spune chiar categoric, că amicitia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Așa că cine vrea să fie amic cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Bătrânul apostol Ioan, ucenicul și amicul favorit al Domnului, ca unul care cunoștea secretul adevăratei amicitii, sfătuiește pe cei din grupul celor mântuiți, zicând: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pof-

ta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. 1 Ioan 2, 15—17.

Din cele arătate până aici reiese deci, că Isus, chiar dacă este binevoitor față de toți oamenii fără deosebire, totuși nu privește ca amici ai Săi, decât pe cei ce îi găsește vrednici de a fi amicii Lui. Cei ce voiesc să fie amicii lumii, adică cei ce se lipsesc de lucrurile trecătoare ale acestui pământ, nu pot fi totodată și amicii Săi, pentru că atunci iubirea lor ar fi împărțită. Unii ca aceștia ar vrea să slujească la doi domni. Dar aceasta nu este cu putință, căci însuși Isus a zis: „Nimeni nu poate sluji la doi domni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. Mat. 6, 24.

Istoria ne spune că Denys, tiranul Syracusei, deși a grațiat pe cel condamnat pe nedrept, totuși la cererea lui de a fi primit în cercul amicitiei celor doi filosofi uniți până la moarte, aceștia nu l-au primit, pentru că nu era vrednic de amicitia lor.

Evangelhia învață că „*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*”, și că „*nu a venit să cheme la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși*”. El preferă să primească în cercul amicitiei Lui un păcătos, care se pocăiește, mai de grabă decât un om, care prea încrezător în propria lui dreptate, nu simte nevoie de pocăință. Din cauza aceasta cei ce nu au simțit nevoia unui Mântuitor l-au numit „*un amic al vameșilor și al păcătoșilor*”. Luca 7, 34. Isus nu face deosebire. El dorește ca toți oamenii să se pocăiască, pentru ca toți să devie amicii Lui. El a zis: „*Voi sunteți amicii mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu*”.

Despre felul cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte, vom arăta în numărul viitor.

Tot răul spre bine

Ardun era un turc bătrân de vârstă
dar mintea-i rămăsese verde încă
și clocotea adâncă 'nțelepciune
sub fruntea lui pleșuvă ca o stâncă.

În țara lui era iubit de lume
și sfatul lui cu toți-îl luau aminte,
căci dintre turcii toți, de bună seamă,
Ardun era cel mai întreg la minte.

Așa, de pildă, el avea o vorbă
pe care o spunea la orișicine:
— Să nu ne plângem de nimic în viață
căci orice rău se întoarce spre bine. —

Pe-o zi de vară-și luă Ardun toiagul
și o porni agale pe cărare
cu-o traistă de merinde, cu măgarul,
cu un cocoș și 'n traistă-o lumânare.

Ajunse pe 'nserat la o cetate
și, cum era cam obosit de șale,
ceru la gospodari de găzduire
căci e bătrân și vine de pe cale.

Dar lumea, cum e rea din cale-afară,
l-a luat la goană fără multă milă;
a zis Ardun: „Tot răul e spre bine“,
și merse să se culce pe-o movilă.

Afară din cetate, pe 'ntuneric
(căci, vezi, era o noapte fără lună)
și-a pus Ardun sub căpătăiu samarul
și sta cu lumânarea-aprinsă 'n mână

căci omul vrea 'nainte de culcare
să 'nalțe lui Allah o rugăciune.
Dar vântul stinse 'ndată lumânarea
și noaptea îi rămase de tăciune.

El n'a cârtit nimic, ci-a zis în cuget:
„Tot răul se întoarce în spre bine“.
A așternut peste nisip o haină
și-a adormit cu gând curat în sine....

După un timp a auzit o larmă
și tresări cam speriat biet moșul:
o vulpe, ce pornise după hrană,
îi sugrumase lui Ardun cocoșul!

El n'a cârtit nimic și zise iarăși:
„Tot răul e spre bine“, și pe dată
se 'ntinse iar pe haină așternută,
și-a așipit în noaptea 'ntunecată.

Dar iarăși l-a trezit o larmă mare:
un leu venit din negura pustiei
s'a năpustit de i-a ucis măgarul,
și-l sfâșie în prada lăcomiei!

El iar și-a zis; „Tot răul e spre bine“.
Întoarse cuvios spre ceruri fața
și așipind pentru a treia oară
dormi bușlean, așa, pân' dimineața

În zori, a mers de și-a spălat obrazul.
Apoi ușor, cu gânduri cumpătate
porni mai sărăcit de cum venise,
și merse iarăși în aceea cetate.

Dar vai, ce jale și pustiu aicea
dormea acum, căci peste noapte hoții
au pârjolit și au prădat cetatea,
iar pe bărbați uciseră cu toții!...

Ardun plecă din nou precum venise....
Și tot mergând pe drum zicea în sine:
„Să nu ne plângem de nimic în viață,
căci orice rău se 'ntoarce în spre bine....

De nu m'ar fi gonit aseară lumea,
eu n'aș mai fi dormit pe câmp departe;
deci bine-a fost că mers-am pe movilă
căci în cetate fu pârjol și moarte.

Și când am vrut să mă închin aseară,
de nu-mi sufla în lumânare vântul,
m'ar fi văzut bandiții și pe dată,
vai, mă făceau tot una cu pământul!

Și dacă vulpea nu-mi mânca cocoșul,
acesta 'n flăcări mari văzând cetatea
ar fi cântat un cucurigu strășnic,
iar hoții îmi făceau pe loc — dreptatea —

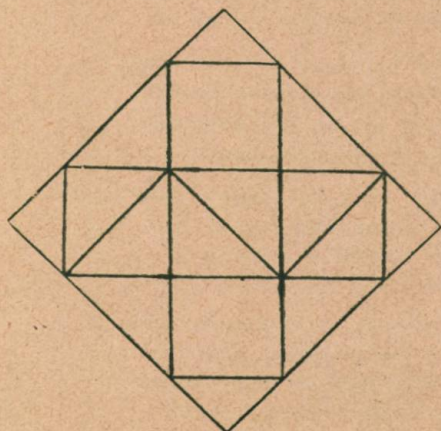
Și iarăși, dacă leul din pustie
nu-mi ucidea măgarul noaptea asta,
ar fi fipt în răcnet urechiatul.
Bandiții-l auzeau, și-apoi.... năpasta!

Deci, bine-am cugetat întoldeauna:
— Să nu cârtești puterile divine,
căci Dumnezeu e plin de 'nțelepciune
și orice rău 'l-întoarce în spre bine —“.

Rep.

Petre Novac

Jocuri de familie

No. 17 Această figură se poate face cu o singură trăsătură de creion. Incercați. (trimitându-ne răspunsul, numerotați fiecare fragment de linie cu câte un număr, începând dela 1 pe prima linie de plecare. Sunt 24 de numere.)

trimes de Roșioru.

No. 18 În pătratul de mai jos, cuprinzând 25 câmpuri, vor fi scrise, în fiecare rând, cifrele dela 458—462 în așa fel ca, adunate perpendicular și orizontal, să dea ca rezultat cifra indicată în Dan. 8, 14. Cele 5 cifre de mai jos scrise perpendicular și orizontal în câmpurile pătratului, vor trebui să apară numai o singură dată în scrierea lor perpendiculară și orizontală.

458	459	460	461	462

Păcăleli în societate

No. 19 Cum puteți face pe cineva să ție ceva cu mâna și să nu vadă pe ce pune mâna?

No. 20 Cum puteți face pe cineva care are un pumnal în mână, să nu fie în stare să rănească pe o altă persoană care ar sta la o depărtare numai de un pas?

No. 21 Cum faceți ca să arătați că puteți înainta făcând un pas înainte și doi înapoi?

trimes de Reanu.

No. 22. „Cuvinte încrucișate“

1	2	3		4	5
6				7	
		8	9		
10	11				
12					13
	14				

Orizontal: 1. — Cartea Cărților. 6. — Cărturar de pe timpul Domnului Isus. 7. — Pronume reflexiv. 8. — Simbolul victoriei. 10. — Sat în Iudeia, unde Domnul Isus s'a arătat la doi apostoli. 12. — Slăvesc (pe Domnul). 14. — Unsul Domnului.

Vertical: 1. — Construcție ridicată de urmașii lui Noe. 2. — Plantă. 11. — Floare. 3. — Șarpe înțaripat cu mai multe capete. 9. — A asculta (scris cu ortografia veche). 4. — Mântuitorul. 5. — În atmosferă. 13. — Două lifere din Lot.

trimes de Mello Bos.

Palma la spate

Jucătorii sunt așezați în formă de cerc și stau cu palmele una peste alta la spate. Unul din participanți fuge în jurul cercului. În fugă lovește peste palmă o persoană din cerc și amândoi fug în direcții opuse, până ce unul din ei ocupă locul părăsit de jucătorul lovit peste palmă. Cel rămas fuge și lovește alt jucător și așa mai departe.

Căutați drumul care duce la centru acestui labirint.

CLIPSE VESELE

Dumas și portarul

Se povestește multe anecdote despre autorul „Celor Trei Mușchetari“, căruia îi plăcea să-și creeze singur scene de studiu și de distracție.

Într-o zi, marele romancier francez se oprește la locuința unui portar și-l întreabă:

— D-voastră sunteți portarul?
— Da, domnule.
— Sunteți căsătorit?
— Sunt; am chiar și trei copii.
— Fete ai?
— Una singură.
— Să-ți trăiască... dar, mamă soției d-tale trăiește?

— Nu sărmana; s'a prăpădit acum doi ani.
— Săraca... dar, îți plac florile?
— O, foarte mult, domnule.
— Și care-ți place mai mult?

Portarul, din mândru cum era la început că vorbește cu un domn, dându-și seama că toate aceste întrebări n'aveau nicio legătură între ele, și bănuind pe interlocutorul său, deveni sec:

— Căutați pe cineva, domnule?
— Nu, nu caut pe nimeni.
— Doriți atunci ceva?
— Absolut nimic.
— Atunci de ce vorbiți cu mine.
— Fiindcă coborînd scara, am văzut afișul: „vorbiți cu portarul“ și am căutat să mă conformez avizului.

Și zicând acestea, sugubățul scriitor, salută până la pământ și dispăru.

Bismarck și proprietarul

Ajungând la demnitatea de ministru al Prusiei, Bismarck se instalează într-o casă, care nu avea sonerie răspunzând la etajul de jos, unde-i locuia servitorul.

— Trebuie să-mi instalezi o sonerie, zise el proprietarului casei.

— Despre asta n'a fost vorba în contractul de închiriere, răspunse nemulțumit proprietarul. Dacă vă trebuie sonerie, faceți-o pe cheltuiala d-voastră.

— Bine, răspunse Bismarck, am s'o fac.

Dimineața, proprietarul, care locuia în aceeași casă, aude o detunătură de pistol, care-l făcu să sară din pat. Alergă prin toată casa și găsi pe Bismarck în pragul ușei sale, gata să descarce pistolul a doua oară.

— Nu te speria, zise el proprietarului, am sunat să vie servitorul meu, și văd că c'o singură descărcătură nu m'a auzit. Dacă nici după a doua descărcătură nu mă va auzi mâine sunt silit să aduc un tun.

Diferență:

— Ciudat nene Mitică, părul e albit și barba a rămas tot neagră!

— Ce vrei! Nu uita că barba e cu douăzeci de ani mai tânără decât părul.

Echilibru:

Natura îngrijește totdeauna ca să se păstreze echilibrul — spunea un învățat. De exemplu, când un ochi pierde vederea, celălalt are o putere vizuală mai puternică și mai pătrunzătoare ca înainte. Dacă o ureche e surdă, cealaltă aude mult mai puternic. N'ați observat și d-voastră?

— Și eu am observat minunea asta a naturii, răspunde amicul Gogu. La unul care are un picior mai scurt celălalt e întotdeauna mai lung.

Interes:

Bunico, ochelarii matale măresc?

— Da, puile!

— Atunci fii bună și taie-mi o felie de cozonac fără ochelari.

La bărbier:

— Acum douăzeci de ani mă tundeam cu un sferț din banii care-i dau acum, spune moș Tudor unui prieten.

Acum dau de patru ori mai mult ca să tund un sferț din părul de acum douăzeci de ani.

Anunț serios:

— „Caut bun paznic la o prăvălie de mezeluri. Se preferă vegetarian“.

La croitor:

— Haine în rate faceți?

— Da. Azi haina, peste o lună vesta, și peste altă lună pantalonii.

Între cerșetori:

— Te uiți la casa de colo? Să nu intri niciodată să ceri!

— De ce? Au câini răi?

— Nu, dar totdeauna îți propun să-ți găsească de lucru....

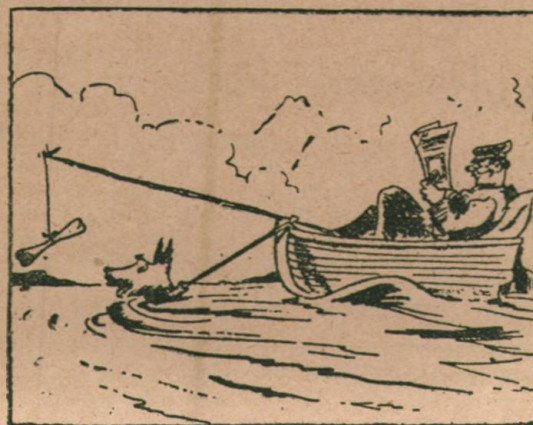
Între lăptărese:

— Cât lapte îți dă pe zi vaca ta?

— Zece ocale!

— Și cât vinzi la oraș?

— Douăzeci!

Cum a înțeles Tăsică să facă o plimbare pe apă, care să-l coste cât mai ieftin!

Sunt oameni cari ne displac cu calitățile lor și alții cari ne plac cu defectele lor.

Intrebări și RĂSPUNSURI

Rubrica aceasta [este deschisă tuturor cetitorilor. Cine dorește să aibă vreo lămurire de doctrină, sau de oricare alt gen, poate trimite întrebările pe adresa redacției și în limita și sensul principiilor noastre, va primi răspunsul cuvenit.

25. Sunt cazuri excepționale când, fără să te faci vinovat, poți ceti o scrisoare adresată altcuiva?

Se poate ceti o scrisoare adresată altcuiva numai într'un singur caz: când cel ce a scris sau cel ce a primit scrisoarea vă roagă s'o cetiți. În orice alt caz, ar fi o mare lipsă de cuviință să cetiți o scrisoare care a fost scrisă nu pentru d-voastră. Când o persoană încredințează alteia o scrisoare destinată pentru o terță persoană, autorul scrisorii trebuie, din politeță, și pentru ca să facă dovadă de încredere față de purtător, să lase plicul deschis. Gestul acesta nu este o invitație pentru ca dânsul să-i citească conținutul, deoarece dacă intermediarul are aceleași noțiuni de bună cuviință, va lipi plicul imediat, în fața persoanei care i l-a dat.

...

26. Am un scris urit. Scriu destul și tot urit rămâne. Primesc observații peste observații. Ce-aș putea face ca să obțin un scris mai frumos?

Depinde ce înțelegeți prin scris frumos. Ce poate fi scris frumos pentru unul, este urit pentru celălalt. Sunt scrisuri aproape indescifrabile care au un ceva frumos, cum există și scrisuri, foarte lisibile, care au o trăsătură copilărească. Grafologii pretind că, scrisul este oglinda sufletului, dar cu toate că preciziunea științei lor este de multe ori exagerată, nu totdeauna se înșală. Gândirile curate, nervii liniștiți, modestia și sinceritatea, contribuie neapărat la îndreptarea scrisului. Exerciții de mână, vor ajuta de asemenea la obținerea unui scris regulat. Întrebuințarea continuă a creionului, strică de multe ori scrisul, îngreunând mâna. În orice caz, nu judecați totdeauna pe cineva după scris: există persoane foarte stimabile care au un scris grozav de urit cum sunt și canalii care au un scris perfect. ...

27. Părinții mei îmi dau în fiecare săptămână ceva bani de buzunar. Trebuie să dau zecime din acești bani?

Acești bani pe care-i primiți în fiecare săptămână dela părinți, putând să dispuneți cum vreți de ei, sunt în realitate venitul sau lea d-voastră săptămânală ca și cum i-ați fi câștigat prin munca d-voastră. Cel ce primește un salariu, este obligat, moralmente, să dea zecimea cuvenită. Acești bani sunt un beneficiu și prin faptul că părinții vă lasă să-i cheltuiți cum vreți, sunteți datorți să dați zecimea.

Omul, ia seama că Dumnezeu ți-a dat numai o gură ca să vorbești, dar ți-a dat două urechi ca să asculți. Cu alte cuvinte, vorbește odată și ascultă de două ori mai mult.

Soluțiile Jocurilor

No. 16.

No. 13. A umplut vasul de 5 litri. Din vasul de 5 litri a turnat în cel de 3 litri. În vasul de 5 litri au rămas 2 litri. A aruncat apa din vasul de 3 litri, a turnat cei 2 litri din vasul de 5 în cel de 3 și pe urmă a umplut vasul de 5 litri: are deci 7 litri.

No. 14. Au fost 4 ciori și 3 pomi.

16	9	7	2
12	6	3	13
5	4	14	11
1	15	10	8

No. 15.

tIr
aSa
nUn
eSt
elaMiți
iosAfat
ahiNoam
aTa
lUz
cIr
aTa
ioV
uRi
rUt
eLi
aNa
gOg
ioSef
neftAli
debiRului
curcUbeul

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Bacău: Elena Melciuk, Ana Vicente, Netty Bujor, Alecsandrina, Năframita, Costică Mihaie, Vasile Marian; Băleasa: Gh. Ciovică, Ioan Barbu; Bazargic: Nady Marceva, P. Petroff, G. Gospodinoff; Bordești: Didy Stănescu, Ionel Ionescu; Brașov: Nicolae Zăblău; București: Elena Theodosiu, Ionel Grigorescu; Cocorăști: Marcu Stanciu, C-tin Mănișor; Constanța: Elena și M. Radu; Focșani: Olimpia și Maricica Alexe, Maria Mineff, Furdulești: Ioan Șopârliche, Florea Lepădatu; Licurici: Dumitru Diniță; Macea: Sabina, Elena, Petru, Gheorghe și Miron Căzan, Dimitrie Crișan-fiul, Ardelean Iafet; Nadeș: Zahari Ardelean, N. Solomon, Ștefan și I. Săndulescu; Negoști: Gh. Puică, Dumitru Popa; P-Neamț: Policesenia Pannait; Poduri: Aneta Ciuhă, Theodor Gheorghe, Mihail și Costică Bujor, Gheorghe Găburici, N. Neneciu, Gheorghe Burdulea; Pungina: Marioara Brad; Silistra: Radca Ganea; Tâmboești: Maria, Ruxandra și Eleonora Dumitrache; T-Severin: Ana Posterie, Marioara și Nuți Popa, Aurora Mazilu, Petrică Cotorogea, Eugen Mazilu, Constantin Cocos, Nae Besliu; Vișerești: Diamanta și Fănică Mazilu.

Poșta redacției

(manuscrisele, publicate sau
nepublicate, nu se înapoiază)

Mocu. — Jocul e bun și va fi publicat. Mulțumim pentru urări.

Didy Stănescu. — Problema nu e destul de clară. Ne puteți trimite ce mai aveți. Nu e zis că dacă prima n'a fost publicată, toate vor avea aceeași soartă.

Don Jorge senior. — După cum vedeți, am schim-sensul rubricii „Întrebări și Răspunsuri”. Rezul-talele, le-am primit prea târziu.

Heliodor. — Dintre glume vom extrage ceva pen-tru numărul viitor. Jocurile sunt cunoscute. Dacă poți, aranjează altele, și nu după modelul celor ce s'au publicat.

Ecoul. — Rugăm redacția să consulte conținutul revistei „Amicul Tinerimii” și, dacă se poate, să nu mai publice aceleași articole. Însă dacă subiectul prezintă un interes particular pentru „Ecoul” solici-tăm redactorul să prefere versiunea publicată în re-vista noastră, cruțând eforturile, câteodată prea mari, ale traducătorilor amatori.

Vladimir. — Același joc l-am primit dela foarte mulți cetitori, dovadă că e prea cunoscut.

Elvira. — Ne trimiteți răspunsuri dela No. 1 și No. 3. De ce nu și dela No. 2? (Mai bine târziu decât niciodată, dar cel puțin dela toate). Dacă ați fi cetit No. 2, ați fi găsit soluțiile jocurilor din No. 1, și nu ne-ați fi trimis un răspuns greșit.

Dumitru Diniță. — Problema e puțin cam com-plicată; totuși nu-i exclus să-i vie rândul.

Nicolae Zăblău. — Dacă jocul ar fi fost scris mai citeț, l-am fi publicat în numărul de față. Avem ne-voie de câteva lămuriri.

Plicul roz. — Ați uitat să semnați deslegările.

C. Trașcă. — Ve veni și rândul lor. Mai trimete.

Mello Bos. — Așteptăm cele promise.

I. Popa. — Avem nevoie de desenul original; după cel trimis nu putem face clișeu.

Apicultor. — Pseudonimul ne trebuia pentru ca să vă spunem cele ce urmează (nu pentru ca să vă schimbăm numele la dialog): dialogul e slab. Cere o transformare totală pentru a putea fi publicat, atât în stil cât și ca prezentare. Încercați să compuneți ceva în alt domeniu, poate veți reuși mai bine.

M. Cazan. — Mulțumim pentru fotografie, e foarte bine reușită. Mulțumim de asemenea pentru reco-mandațiuni. Așteptăm efectele.

L. D. — Cugetările n'au nicio legătură cu textul, de aceea au fost omise. Pe de altă parte, ne-am per-mis să facem câteva modificări în text, deoarece conținea unele idei discutabile. Amintim numai două: „este mai fericit cine n'are secret”. Se poate întâmpla tocmai contrariul: cineva să fie fericit, a-vând sau cunoscând un secret; „femeile cari vorbesc mult, sunt mai bune decât cele cari vorbesc puțin...”. Afirmațiune problematică, foarte problematică. Spu-nem problematică, nu numai pentrucă n'am putea susține această afirmațiune, dar nici pe cea contrarie. Bine înțeles, există excepțiuni la orice regulă.

Maricica Returi. — Ne-ați trimis un joc și ne ru-gați să-l mai încercăm pentru ca să nu poată fi des-legat prea ușor. Din nenorocire este el destul de în-curcat. Am încercat de geaba să-l descurcăm. Dacă doriți să apară, trimeteți-ne originalul, sau copie exactă din revista sau cartea de unde l-ați extras.

A. C. & G. B. — Poduri. — Sub numele d-voas-tră puneți: din Comunitatea Poduri, Conferința Mol-dova de Sud, Uniunea Română. Pentru ca mențiunea să fi fost completă, ar fi trebuit să mai adăugați: Diviziunea Sud Europeană, Conferința Generală, etc.,

Mulți deslegători ai jocurilor trimet răspunsurile pe altă adresă decât pe aceea a redacției Amicului Tinerimii. Parte se mulțumesc să copieze răspunsu-rile, cu creionul, pe o carte poștală și aceasta ajunge la destinație de multe ori ștearsă, rămânând indesci-frabilă. Unii își dau osteneală și scriu frumos răs-punsurile, dar când ajung la semnat, parcă intențion-at vor să imiteze ieroglifele de pe timpul Faraonilor sau cele ministeriale! Alții fac mai bine, nu pun niciun nume. Iată atâtea motive pentru cari, mare parte din deslegători nu-și văd numele publicat.

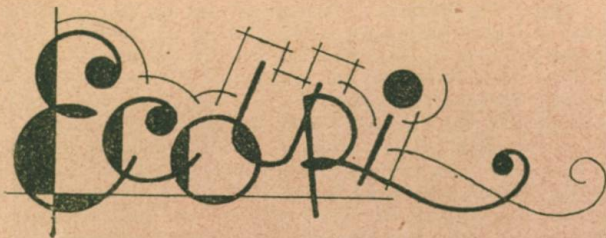
Câteva zile după apariția ultimului număr, am fost foarte întristați constatând numeroasele mici imperfecțiuni tipografice cari s'au strecurat în coloanele revistei. Cauza a fost că, No. 4 din Amicul Tinerimii a văzut lumina zilei... într-o noapte, trebuind neapărat să apară la o dată fixă. Cu ocazia aceasta am pu-tut constata veracitatea proverbului: „Graba, strică treaba!” Cerem scuze cetitorilor noștri pentru aceste surprize neplăcute, sperând ca în viitor să reușim să le reducem la minim.

Bonuri pentru participare la jocuri nu se vor mai trimete, în primul rând pentru motive tehnice: punerea unui bon în conținutul revistei, însemnează ciopărtirea revistei; intercalarea pe o foaie separată, nu e practică și scumpește prețul de cost al revistei. În al doilea rând, acele bonuri aveau un scop comer-cial: să oblige pe cetitori să cumpere revista, nu să și-o treacă din mână 'n mână. Ori acest scop și l-a atins. Care cetitor al Amicului Tinerimii, după ce a răsfoit bine toate paginile sale, se îndură să se despartă de el și să nu-l păstreze în biblioteca sa?

Spre încheiere „Amicul” se adresează către toți, lectori și colaboratori, mulțumindu-le călduros pen-tru concursul dat, pe orice cale, în decursul anului care s'a strecurat. Mulțumește tuturor celor cari l-au chemat. Mulțumește și celor cari au primit vizita lui, trimes fiind de alții. Chemați-l și va veni. Va veni de patru ori pe an... și dacă-l strigați tare, poate va veni mai des.... Acum, pentrucă l-ați chemat odată, vă mulțumește și vă urează un sincer

La mulți ani.

— King Coo este ziarul cel mai vechiu din lume. Jurnalul acesta chinez apare de peste o mie de ani. Primul număr a apărut în anul 911 și este păstrat împreună cu celelalte numere în arhiva statului.

Interesant este faptul că acest ziar nu și-a schimbat forma într-o nimică în decursul anilor.

— Un hoț s'a introdus recent în vila unui fabricant din Copenhaga, a spart toate ușile, a deschis toate dulapurile și s'a ales cu o pradă de bani și bijuterii în valoare de vreo 600.000 lei. El băgă banii și bijuteriile în buzunarele paltonului, dar când fu gata să părăsească vila, își aminti că paltonul lui era prea vechiu și atunci îl scoase, punând în schimb blana fabricantului, care atârna într-un dulap. Uită însă să-și golească buzunarele, așa încât fabricantul s'a ales numai cu pierderea blanei.

— În fiecare an se importă în Europa tone de muște. Aceste muște, aduse din America de Sud, constituiesc hrana păsărilor și peștilor din Europa. În Mexic sunt peste 16.000 de bărbați și femei cari se ocupă numai cu prinsul și uscatorul acestor insecte. Numai în Anglia se consumă peste 30 de tone pentru păsările și peștii din grădinile zoologice. Prințarii de muște sunt foarte bine retribuiți.

— Tigru trece în India drept animalul care aduce noroc mare. Carnea tigruului, este pentru indieni o adevărată delicată, iar ghiara lui, cel mai bun leac contra reumatismului. Cu labele tigruului ei își decorează locuința. Un oscior cât de mic al tigruului poartă noroc. Dintele unui tigrău dă curaj. Cine are însă norocul să vâneze o tigroaică care-și alăptează puii trebuie să strângă orice picătură de lapte, care după spusele indienilor redă vederea orbilor. Blana este vândută europenilor pe sume destul de importante. Înțelegeți acum de ce se spune în India că acel care împușcă un tigrău, a scăpat de griji pentru toată viața.

— Autoritățile din statele malaieze de sub protectoratul britanic plătesc un premiu de un penny pentru fiecare inch (o măsură aproximativ 2,5 centimetri) din trupul crocodililor uciși, spre a îndemna astfel populația să stârpească primejdioasele reptile.

Vânătorii indigeni au născocit o metodă specială pentru a ajunge în posesia premiului. Leagă câte un câine de un copac la marginea unei mlaștini plină de crocodili, punând un laț între câine și apă. Apoi ei se ascund după tufișe. Când crocodilul iese din mlaștină spre a se năpusti asupra câinelui, vânătorii trag sfoara și astfel crocodilii sunt prinși și apoi omorâți.

— Într-o închisoare a statului Mississippi trăiește un condamnat, care nu de mult și-a serbat a 90-a aniversare. El fusese condamnat la închisoare pe viață. Când după 40 de ani a fost iertat de restul pedepsei, el a refuzat să părăsească închisoarea, rugând pe guvernator să-l lase să stea acolo până la sfârșitul vieții, deoarece nu mai poate să se obișnuiască cu lumea din afară.

— Ediția pe 1934 al Almanahului de Gotha anunță că, din ordinul „Herrenklubului” (asociația nobilimii germane) toți acei cari vor purta pe viitor titluri nobiliare vor trebui să arate arborele lor genealogic, pentru a fi examinat de o curte de justiție a nobilimii, în care va fi și un reprezentant al Ministerului de Interne al Reichului.

Pentru a i se putea recunoaște titlul, nobilul german va trebui să facă dovada originii ariene a 32 din ultimii săi strămoși.

— La Londra s'a construit o societate care are drept scop instalarea unui cinematograf în toate bisericile engleze. Se crede că în acest fel bisericile vor deveni mai frecventate; până astăzi pretutindeni unde funcționează astfel de cinematografe vizitatorii bisericilor au devenit de șase sau de șapte ori mai numeroși. Natural că nu se proiectează decât filme religioase sau educative.

— Un profesor de la Facultatea din Stuttgart, pretinde că muzica face să crească părul.

După acest domn, toți muzicanții au mai mult păr în cap decât ceilalți profesioniști. Și aceasta nu numai pentru că muzicanții, pentru a-și da mai multă importanță, lasă să le crească plete lungi, dar și pentru că ei au mai mult păr ca ceilalți. Într-adevăr, pianistii și violoniștii n'ar putea avea pletele lungi care-i caracterizează, dacă ar fi cheli...

Or, printre muzicanți, nu sunt decât 2 la sută pleșuvi, în vreme ce printre literați sunt 16 la sută. Chelilor, faceți muzică!

— Ministerul de comerț din St.-Unite a întocmit o statistică, pentru a stabili ce culori sunt preferate în lumea întreagă. Rezultatul a fost, că majoritatea oamenilor, fără deosebire de nație, rasă, sex și vârstă, favorizează albastrul și nu roșul, cum s'ar fi putut crede. Gama preferințelor e următoarea: albastru, verde, roșu, mov, portocaliu, galben și alb.

Din această statistică mai reiese că oamenii mai în vârstă preferă nuanțele mai delicate. Faptul că în genere culorile țipătoare nu găsesc amatori, ci se preferă nuanțele pastel, au dus pe anchetatori la concluzia că întreaga omenire se află într'un stadiu de îmbătrânire lentă.

— La Institutul tehnologic din Dorthmouth, în statul Massachusetts, un fizician american, a reușit după experiențe îndelungate, să producă, pentru prima oară în istoria științelor moderne, un curent de o tensiune fantastică de 7 milioane de volți. Curentul acesta produce între două ghiulele de aluminiu de 5 metri diametru, drept electrozi, o scânteie electrică, de 14 metri lungime. Descărcătura se face cu un zgomot care te asurzeste. Curentul acesta atât de mare va ajuta științei să facă un pas mai departe în problema distrugerii atomilor.

Director : V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 1.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației, iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor : P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul :

pe un an Lei 32—
prețul unui număr „ 8.—

Ecoul

*Duceam, prin crângul pustii
Abia, abia, trupu-mi trudit,
Strigai: — Ce vieață mă apasă!
Ecoul îmi șopti; — Ce-ți pasă!...*

*Ecoul mi-e greu din cale-afară,
Durerea mi-e prea grea povară,
În soartă nu mă pot încrede,
Ecoul îmi răspunse: — Crede!*

*— Îmi vin avânturi infernale:
Să sfărăm tot ce-mi sta 'n cale,
Când ura 'n vine 'mi încolțește.
Ecoul mi-a șoptit: — Iubește!*

*Ceva 'n inimă mă scurmă
Și o fantomă simț în urmă...
Nimic în lume nu măncântă...
Șoptitu-mi-a ecoul: — Cântă!*

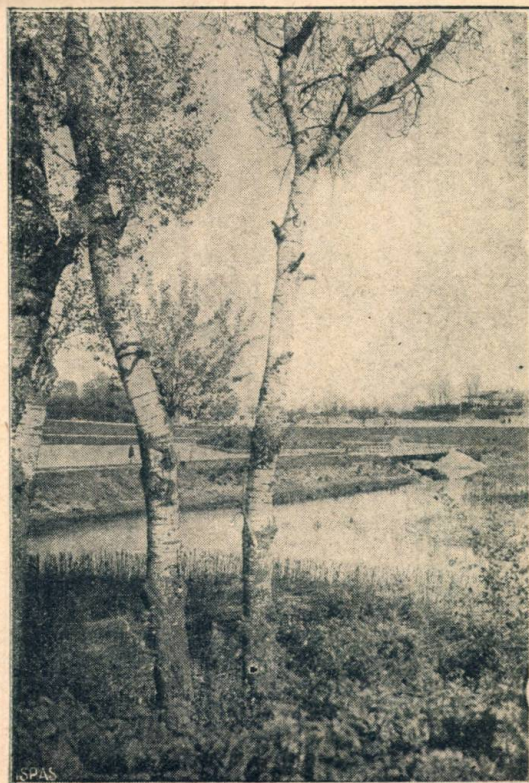
*De toate câte mi-ai șoptit,
— Să fii în veci, ecou, slăvit —
Am ascultat al tău cuvânt:
Uit, cred, iubesc și cânt!...*

Cesar Al. Stoika.

„Flori de primăvară“

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Oct 14

15 JUN 1934

CINA CEA DE TAINĂ

Deasupra-l, ca o umbră, neliniştea coboară,
Iar soarele din slavă păşeşte într'amurg ;
E'n mijlocul acelor pe care odinioară,
El i-a condus în preajma isvoarelor ce curg.

Şi toţi, în jurul mesei de daruri multe plină
Infiripează visuri sublime de mărire —
Gândindu-se la plata ce mâine va să vină —
Când fi-vor regi în lume, în plină strălucire.

Ci El, nepreţuitul tălmăcitor de gânduri,
Se 'ntunecă, privindu-i, din ce în ce mai mult ;
Pe-un drum greşit îi vede căzuţi ca 'n alte rânduri,
Pe ei, răspânditorii cerescului Său cult.

Iar vremile trecu'te, l-aduc măreţe şoapte,
Cerând îndeplinirea supremelor jertfiri ;
El va sorbi paharul, ca'n El, această noapte
Să fie sărbătoarea eternei mântuiri ;

Dar stăruie 'ntristarea să vină mai departe ;
Se va 'mplini scriptura „*vândut va fi de-al Său*“
„*Lăsat să fie singur*“, „*tăgăduit în parte*“ —
Un neam iubit L-alungă ca făcător de rău.

Şi noaptea îi cuprinde, dar nu-L răpune truda.
El deapănă 'n cuvinte de chinul Său nespus :
— Acela mă va vinde, — le spune lor când luda
Eşi afară 'n noapte să-L vândă pe Isus.

Ion Dinescu

PRIMAVARA VIEȚII

A sosit primăvara! Natura pare renăscută după înghețul iernii. Pământul desghețat și pătruns de a-buri așteaptă să primească sămânța fecundă. Prin crânguri și păduri au răsărit primii ghiocei și cororul verde începe să acopere luminșurile. Găzele desmorțite încep să caute după hrană și parcă nu se mai satură de căldura primelor raze de soare, iar păsările cântătoare măresc frumusețea ansamblului, sburând cu vioiciune pe crengile pomilor înfloriți.

Copiii sburdă de bucurie, și până seara târziu se aude larma jocurilor lor. Fiecare om simte o bucurie neînțeleasă odată cu ivirea primăverii și imbolduri noi de viață străbat inimile tinerilor: e timpul cântărilor, e timpul excursiilor folositoare în mijlocul naturii vesele... „Nu e om care să nu găsească în mijlocul naturii o clipită de ademenire. N'a fost și nici nu va fi, om mare, care să nu se inspire din sfânta ei simfonie, din înfățișările ei, mărețe, din șoptele ei fericite și melancolice. Ea ne potolește durerea, ne ține cutele învrăjbirii, pe cari împrejurările ni le-au săpat adânc. Ea ne mângâie, ne liniștește și ne face mai buni!“ Da, ființele superioare cari recunosc atotputernicia Creatorului, manifestă în natură, găsesc la sânul ei refugiu, găsesc în ea pace și liniște sufletească. E primăvară! E plăcut și util să ne desfătăm în mijlocul naturii. Să nu trecem nepăsători pe lângă frumusețile ei....

Sosirea primăverii o salutăm cu bucurie în fiecare an. Invierea aceasta a naturii, mereu cu aceeași strălucire, o vedem de-atâtea ori. Dar tu, iubite tânăr, ți-ai dat tu oare seama că o singură dată treci prin primăvara vieții tale, simbol al anilor frumoși?

Vei întâlni adesea bătrâni apăsăți de povara anilor petrecuți departe de Dumnezeu, și cari, desco-

perind calea adevărului Său, regretă amarnic că n'au cunoscut-o din zilele tinereții lor. Ei au dreptate să plângă anii lor de primăvară cari s'au scurs în valea morții, în loc să fie consacrați Creatorului în slujba mântuirii. Experiențele lor triste, speranțele lor desamăgite, faptele lor rele, i-a urmărit pas cu pas, muștrându-i neconținut până în clipa când, ajunși la picioarele crucii lui Isus, au primit iertare. Și atunci mai rămân încă cu părere de rău, că nu L-au cunoscut pe Domnul, începând rău primăvara vieții lor.

Iubite tânăr, care abia acum deschizi ochii tăi și ești fermecat de frumusețea perspectivelor înconjurătoare, îți dai seama de pericolul ce te pândește dacă începi rău viața ta? Un singur pas greșit și te vei depărta de Dumnezeu, te vei cu-

funda în abisul păcatului, din care nu știi dacă vei mai putea ieși vreodată. Curând vor trece

anii și va veni ziua culesului, ziua când va trebui să vezi singur roadele activității tale! Vai de acela care va face trista constatare: „A trecut vara, a trecut secerișul și noi tot nu suntem mântuiți“.

Gândește-te că Dumnezeu ți-a acordat mila Sa în mod deosebit, descoperindu-ți adevărata cale în timpul cel mai potrivit pentru tine, în timpul primăverii vieții. Acum e timpul semănăturii, acum e timpul să studiezi cu ardoare și rugă Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia,

singura carte care poate preface viața ta, într-o viață sfântă. Cultivă ogorul sufletului tău acum, și nu lăsa ca neghina învățăturilor deșarte să înnăbușe grâul curat al Cuvântului vieții. Nu lăsa buruienile patimilor cărnii, vândute păcatului, să te năpădească și să te înstrăineze de Tatăl. Ceea ce semeni acum, vei culege în viața aceasta și cea viitoare.

Predă viața ta lui Isus. El îți dă siguranță. De ce să plângi mai târziu pe ruinile unei vieți pierdute!

Natura începe o viață nouă. Incepi și tu, iubite Cetitor, să trăiești o viață nouă, consacrată Creatorului. Astăzi este timp de mântuire, mâine va fi prea târziu.

Costel I. Nicolescu

Ploiești.

Primăvara

După-atâta timp de iarnă
Mai voioși privim spre cer,
Când se-arată primăvara
Să alunge-al iernii ger.

Pomii prind să se 'ndoiască,
Păsări călătoare vin,
Un concert se dă spre slava
Creatorului divin.

Și eșind la câmp copiii
Veseli cântă lui Isus;
Pentru dulcea primăvară
Preamăresc pe Cel de sus.

Veseli ne-adunăm cei tineri,
Imbătați de mulțumire,
Căci prin dragostea Sa Tatăl
Ne-a chemat la mântuire.

Iafet Ardelean

Unui poet

*În fața ta simțirea mea se'nchînă
Modest poet, al lumilor adânci,
Ce lupți în calea ta cu aspre stânci
Din noaptea căror vrei să smulgi lumină.*

*Mereu senin, tu spargi încet, încet,
Tării de stânci ce 'n calea ta 's sudum;
Prin a lor cremenii vrei să-ți tai un drum,
Cu o răbdare fermă de poet.*

*Sub negurile cari te'nveșmântă
Eu văd în tine 'nvăluit un soare
Spre care inima-mi cu drag se-avântă!*

*Și văd arzând o candelă divină
Sub para albă, sfântă, ce dogoare;
Și 'n fața ei simțirea mea se'nchînă!*

N. Carpen

Amicului

Scump amic al tinereții,
Stea sublimă, maiestooasă,
Vizând sufletul mulțimii
Trimeți raza luminoasă.

Și asemenea cu-o floare
Între alte flori regină,
Poposești lângă izvoare
De viață și de lumină.

Indreptând mereu privirea
La petalele curate,
Cum te-a 'mpodobit zidirea,
Suntem liberi de păcate.

Te dorim scumpe „Amice”,
Să aduni sub sfânt drapel,
Mii de fii și mii de fiice
Prințului Emanuel!

Th. I. Bujor

*Corul A. Z. S. din București
în plimbare la Curtea de Argeș.*

O intrare triumfală

Anglia a cumpărat Rusiei cel mai vechiu manuscris al Bibliei, Codul din Sinai.

Acesta a fost adus de un curier special în ajunul Crăciunului la Londra și a fost depus cu solemnitate în Muzeul britanic. De trei ani se încercau tratative de cumpărare. La început autoritățile sovietice cereau pentru acest manuscris 200.000 lire sterline. În urmă, l-au cedat pentru 100.000.

Londra a salutat cu un adevărat entuziasm sosirea acestui manuscris. În fața porților Muzeului o multime mare era adunată pentru a-i face primirea. L-au întâmpinat cu demonstrații de nedescris. Bărbații erau cu capul descoperit și mulți se aflau în rugăciune, în timp ce trecea cortegiul aducător al prețioasei poveri.

Din acel moment, câteva pagini au fost expuse într-o vitrină în fața căreia au trecut mulțimi, în defileu fără întrerupere. Numai în ziua de 29 Decembrie s'au numărat peste 10.000 de vizitatori.

Guvernul britanic a pus la dispoziție jumătate din suma datorată Sovietelor. Jumătatea cealaltă, adică 50.000 lire, trebuie acoperită de public. În acest scop, s'a întocmit lângă vitrină o casetă care se umple repede cu daruri frumoase.

Muzeul britanic are deja în posesia sa unul din cele trei manuscrise ale Scrierilor Sfinte (al treilea este la Roma, în biblioteca Vaticanului). E drept și natural ca aceste scule să fie în Anglia. Nicio altă țară n'a contribuit ca Anglia la împrăștierea Bibliei printre oameni. La Londra s'a născut, la 7 Martie 1804, Societatea Biblică britanică și străină, această întreprindere colosală, mulțumită căreia, astăzi, Scrierile Sfinte sunt traduse în circa 950 (nouă sute cincizeci!) de limbi și dialecte. Numai în anul 1932, prin îngrijirea sa 10 milioane și jumătate de Biblii și fragmente din Biblie au fost răspândite pe întreg globul pământesc.

Codul din Sinai (codex sinaiticus), este astfel numit pentru că a fost descoperit într-o mănăstire din Sinai, în 1859, de către un savant german care, prin cercetările sale și-a făcut o reputație universală: e vorba de Tischendorf. Manuscrisul e foarte bine păstrat. Ii lipsește totuși 40 de pagini care se găsesc, nu se știe cum și pentru ce, în biblioteca din Leipzig. A fost copiat de o singură mână (ce muncă!), în 4 coloane și pe pergament. S'a crezut că este unul din cele 50 de exemplare executate din

VRAJA PRĂPASTIEI

Pe partea opusă a unui zid prăpăstios, o ceată de vânători, obosiți de multă alergătură, poposeau la umbra unui pom. Câțiva dormeau, alții mâncau, numai unul singur rămăsese în picioare, uitându-se atent în jurul său, cu gândul că poate va descoperi vreo pradă. La un moment dat, zări un mielșel care se plimba pe o cărare îngustă a malului primejdios. El atrase atenția și celorlalți vânători asupra micului animal, dar niciunul nu putea înțelege cum se făcea ca un miel să se afle tocmai într'un loc atât de primejdios, fără să poată nici să se urce, nici să se coboare. Se putea crede că alunecase de sus și se oprise în acel punct. În jos, era prăpastie adâncă. După fel de fel de întrebări reciproce, călăuza care se afla în mijlocul lor, le dădu explicația misterului, spunându-le că probabil mielul a fost atras de vreun mănunchiu de iarbă verde, și de sus de unde era el, a coborât pe stâncă până la locul unde se afla iarba ispititoare. După ce a păscut toată iarba pe care a găsit-o acolo, văzând că nu poate să se urce din nou pe stâncă, a coborât și mai jos.

— El nu poate merge mai jos, le spuse călăuza, uitându-se la zidul stâncos care se forma dela poteca pe care se afla mielșelul.

— Și ce are, să i se întâmple? întrebă vânătorii.

— E pierdut! O să-l vadă vreun vultur care are să se năpustească asupra lui, sau speriat și flămând, are să sară în prăpastie...

Păstorul cel Bun este în căutare.

Nu este aceasta o ilustrație mișcătoare a sufletului care se rătăcește? Omul este ispitit să guste plăceri cari se află la un nivel moral sub linia de conduită obișnuită. N'ați făcut această experiență? Da, nu e vorba decât de o abatere de câțiva pași, pentru ca să puteți profita de plăcerile cari vi se oferă, tot atât de atrăgătoare ca și mănunchiul de iarbă verde pentru bietul mielșel.

O întoarcere subită dela drumul apucat nu e imposibilă! Inșă, nu uitați că e mai ușor să cobori decât să urci, și după ce ai coborât, cobori și mai mult, ca și Saul, ca și mielul din istorioara noastră. Timpul trece și inima se împietrește.

Dar nu pierdeți speranța, chiar dacă ați coborât jos de tot. Păstorul cel Bun este în căutarea voastră, coboară și El, caută să vă scape de primejdioasa prăpastie a păcatului! Dacă ascultați de vocea Lui, vă poate ridica din nou, sus, pe înălțimile unde domnește numai pacea și bucuria! Nu vreți să-I întindeți mâna?

R. A.

Săptămâna Patimilor

JOI:

Miezul nopții. Dorm în pace suferințele umane.
Văi de liniște plutește pe grădina Ghelsemane;
Jos, pârâul Cedron cântă, presărat cu flori de stele,
S'ar părea că 'n noaptea asta dorm și duhurile rele.

Dorm pe-aproape ucenicii, iar Isus în fund se roagă.
Deodată din visare tresări grădina 'ntreagă:
S'auzi sărutul Ludei licări o spadă 'n aer
Și măslinii murmură deșteptați de tristul vaer.

VINERI:

Cer albastru și Golgota geme'n răcnet de barbari
Suferă pe crucea morții, Dumnezeu între tâlhari,
Buza lui Isus e arsă, fruntea-l sângere de spini —
Forturat de remușcare, plânge Iuda sub măslini.

S'a 'noptat în miezul zilei: cerul nu vrea mai să vadă
Adevărul și iubirea date răutății pradă
Un suspin: „O, tată, tată, pentru ce m'ai părăsit?”
Dumnezeu se 'nduioșează negurile s'au topit.

Capul Fiului se pleacă sufletul e mântuit.
Tremură 'ngrozit pământul și „scriptura s'a implinit,
Uliți răstignitorii au rămas fără cuvânt,
Undeva de-un pom atârnă Iuda clătinal de vânt.

SAMBATA:

Ceru 'ntunecat se 'ntinde ca un doliu de năframă
Peste lumea 'n care plânge o fecioară și o mamă.
Ucenicii-orfani de Domnul rălăcesc stingeri pe uliți,
Adevărul zace 'n groapă între lespede și sulifi.

DUMINECA:

Ingerul cu aripi de raze a venit din slăvi cu zorii,
S'a cutremurat pământul, inlemnit-au păzitorii:
Glas de inger groapa goală amuțită orice gură
S'a 'mplinit din vorbă 'n vorbă, profeția din scriptură.

Adevăr zic: se schimbă în aureolă spinii, —
Șoapte dulci de mângâiere răspândeau în vânt măslinii;
Și pe când natura 'ntreagă se scâldea 'n lumină nouă,
Se răsfrânse peste lume blândul zâmbet: „Pace vouă!”

George A. Petre

Rep.

ordinul unui Părinte, Eusebiu din Cezareia, în anul 340, pe timpul primului împărat creștin, Constantin. Alții cred că este mai puțin vechiu cu câteva decade. Chiar și așa, el rămâne cel mai vechiu manuscris al Bibliei.

N. R. — Aflăm din ziare că un stareț bătrân al mănăstirii de unde a fost sustrasă această comoară, își ridică vocea și demască felul cum savantul german a abuzat de încrederea sa, reușind să-i răpească prețiosul manuscris. El susține că manuscrisul e proprietatea mănăstirii, nicidecum a guvernului Sovietic, și prin urmare pretinde banii pe cari trebuie să-i dea Anglia, făcând apel la conștiința ei. Dacă nu i se va putea da banii, cere restituirea manuscrisului. Nu se știe, în condițiunile acestea, dacă Anglia va păstra manuscrisul instrăinat și devenit, pe nedrept posesia Rușilor.

Biserica și Tineretul

Biserica a avut mari pierderi, pentru că ea n'a dat tineretului atenția pe care ar fi meritat-o. Predicatorii ar trebui să se străduiască să pătrundă în intimitatea tineretului care ia parte la cuvântările lor.

Mulți dintre predicatori evită societatea tinerilor, dar această abatere, cerul o socotește ca o neglijență a datoriei lor și un păcat contra sufletelor pentru cari a murit Hristos. Tineretul este ținta de atac a dușmanului. Manifestații de simpatie, de blândețe, de iubire, vor fi de multe ori un mijloc de salvare pentru cei cari sunt în preajma ispitei. Iubirea lui Isus va fi cheia care va deschide ușa inimii tineretului. Indată ce veți câștiga încrederea lor, sfaturile și îndemnurile voastre vor fi urmate.

Atrageți tineretul cu priviri de iubire și învățați-l cum poate să lucreze pentru Cauza sfântă. Tinerii și tinerele pot lucra cu amicii și amicele lor în mod liniștit și cu succes. Nu se poate ca această ramură a lucrării Domnului să fie neglijată. Biserica noastră nu-și face toată datoria față de membrii mai tineri din familia ei. De ce nu s'ar considera lucrarea în favoarea tineretului, ca lucrarea misionară prin excelență. De ce predicatorii ar neglija să facă eforturi pentru câștigarea tinerilor și tinerele. De ce nu insistă pe lângă ei, pentru a-i hotări mai repede să se predea Domnului.

Este adevărat că această lucrare cere o tactică deosebită, multă blândețe și rugăciuni fierbinți, pentru a cere Domnului înțelepciunea necesară în vederea împlinirii unei lucrări atât de delicate. Sunt în Biserica persoane cari nu ignorează adevărul, dar a căror inimă n'au fost niciodată mișcate de puterea harului divin. Cum putem noi, cari pretindem că iubim pe Dumnezeu, să lăsăm să treacă zi după zi, săptămână după săptămână, fără să arătăm cel mai mic interes față de cei cari trăiesc fără speranță? Dacă aceștia ar muri în păcatele lor, fără să fi fost avertizați, sângele lor ar fi cerut sentințelor necredincioase care-i înconjurau. De ce nu se fac eforturi personale și energice pentru a-i atrage la Dumnezeu prin puternicul lanț al iubirii? O datorie apasă pe umerii fiecăruia dintre noi; să nu ne dăm înapoi dela îndeplinirea ei. Ați permite ca aceste suflete să se piardă din cauza necredincioșiei voastre?

E. G. W.

Hristos Mântuitorul din morți a înviat,
Și fruntea-l ca un soare, lucind peste popoare,
Fiori de nemurire în lume-a 'mprăștiat.

Hristos, Zeul credinței, ieșit-a din mormânt,
Și-a Sa reînviere ne-arată că nu pier
Dreptatea și Credința și Adevărul sfânt.

Hristos e viu. Ca dânsul, o, voi ce suferiți
În lanțuri de robie curând la viață vie
Din umbra trist-a morții veți fi cu toți ieșiți.

Curagiu. Deschizând astăzi a veșniciei porți,
Mântuitorul vine, . . . spre tine,
Să te ridici falnic cu dânsul dintre morți.

V. Alecsandri

*După ore nenumărate de mers, ajunși
pe creasta muntelui.*

(urmare)

AMICUL CE

P. P. P

Din cea mai depărtată vechime se știe că Dumnezeu cel viu și adevărat, nu judecă pe om după înfățișare, ci după dreptate. Biblia ne spune că „Domnul, Dumnezeu nostru, este Dumnezeu dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeu cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri. El nu caută la fața celor mari și nu face deosebire între bogat și sărac, pentru că toți sunt lucrarea mâinilor Lui”.

În fața unui atât de puternic și drept Dumnezeu, nici sexul, nici vârsta, nici rassa, nici descendența, nici situația socială nu joacă rol, ci toți pot deveni fiii și prietenii Săi, dacă fac cele plăcute Lui. „Dacă Mă iubește cineva”, a zis Isus, „va păzi cuvântul Meu”.

Primirea și paza cuvintelor Sale, ne asigură dreptul la prietenia Dumnezeului și Mântuitorului nostru. La poarta Paradisului nu există nici tichet de naționalitate, dar nici legături de consangenie. Veracitatea acestei afirmațiuni ne-o dovedește următoarea întâmplare din viața Mântuitorului:

Într-o zi, pe când Isus vorbea mulțimii, mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El. Atunci cineva l-a zis: „Iată mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine”. Dar Isus a răspuns celui ce-l adresase știrea aceasta: „Cine este mama Mea și cari sunt frații Mei?” Apoi și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei. Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă”. Mat. 12, 46—50.

În chipul acesta a înțeles Dumnezeu să-Și aleagă prietenii. Cei ce au crezut și au primit cuvintele Sale și le-au îndeplinit, s-au bucurat de toată sollicitudinea și plenitudinea binecuvântărilor Sale.

Despre Moise, care a iubit pe Domnul Dumnezeuul său cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul său, Biblia spune că „vorbea față în față cu El, cum vorbește un om cu prietenul lui”.

Avram a crezut pe Dumnezeu, și Sfânta Scriptură zice că el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”.

Toți cei aleși prietenii, prin filiațiunea cuvântului Său, la rândul lor, pentru a rămâne neîntrerupt în prietenia Maestrului lor divin, au îndatorirea să menție între ei, aceleași raporturi de afecțiune reciprocă, după cum a arătat-o și o menține continuu Isus, față de aleșii Lui. „Aceasta este porunca Mea”, a zis Isus:

Odă pă

Păsări mândre cu penişuri
Ce cântați cu măestrie înalt
Voi nu semănați vreodată
Hrana vă găsiți de-i
Și de grija voastră poartă
Cel ce-a 'ntins cu mâna ceru

Cu dragă-lășia voastră voi
Omul trist se 'nduioșează că
Fără voi trist ar fi coc
Trist ar fi și ciobănaș
Cu ce dor venim adesea, pa
S'ascultăm în crângul verd

CEL MAI BUN

Paulini

„Voi sunteți amicii Mei,
dacă faceți ce vă porun-
cesc Eu“. Ioan 15, 14.

sărelelor

presărate în culori,
ându-vă spre nori,
dată, dar bătând din aripioare
ploaie, zi senină sau ninsoare,
să nu suferiți vreodată
blândul, iubitorul Tată.

împreseliți pământul;
nu stă să v'asculte cântul.
Trul, sus pe munte, jos în vale,
ul, trist drumețu 'n a sa cale.
re'am fi din nou copii,
e neîntrecute melodii.

Șt. Pătrașcu

SĂ VĂ IUBIȚI UNII PE ALȚII, CUM V'AM IUBIT EU
Ioan 15, 12.

Veracitatea religiei creștine este în funcție de practica în mod sincer și neîntrerupt a acestui axiom evanghelic. Tot cuprinsul Evangheliei Sale, Isus l-a concentrat în următoarele cuvinte, lăsate prin testament prietenilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă, — să vă iubiți unii pe alții — cum v'am iubit Eu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea iubire unii pentru alții“.

Iubirea și prietenia reciprocă dintre ucenicii lui Isus, sau ura și vrăjmășiile dintre ei, pot face faima sau defaima religiei și a Bisericii creștine. Cu cât membri unei Biserici creștine vor fi mai strânși legați prin iubire între ei, cu atât se vor da pe față raporturi mai strânse de prietenie sinceră și cu atât va eși mai bine și mai cu folos în evidență puterea mântuitoare a Cuvântului lui Hristos. Cu cât vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, pizmele, uciderile, beșiile, imbuibările și altele asemenea acestora vor fi cultivate și menținute între cei ce se numesc creștini, cu atât numele lui Hristos va fi mai nesocotit și efectul Evangheliei Sale zădărnicit. Necredincioșii observând cazurile de răcire a iubirii, de neunire și de ceartă între cei cari se cred ucenici ai lui Hristos, vor fi cuprinși de desgust pentru credință și vor fi mai mult împietriți în nepocăința lor.

Pentru un timp ca acesta, când iubirea în societatea creștină s'a răcit atât de mult și când noțiunea adevăratei prietenii a suferit naufragiu, toți prietenii lui Isus sunt chemați să-și strângă rândurile, ca prin conduita lor, prin cuvântul lor regenerator și flacăra Spiritului Sfânt, care le-a fost încredințată cu limbă de moarte de scump Mântuitorul lor, să redeștepte și să reîncălzească pe cei slăbiți în credință și să le reaprindă mucle speranței, care este aproape să se stingă.

Prietenii lui Isus trebuie să imite pe divinul lor învățător. Ei vor întâmpina în calea lor greutăți și obstacole. Dacă Maestrul divin prietenul nostru cel mai bun, a trebuit să sufere și să-și dea chiar viața pentru prietenii Săi, ca să-i scape și să-i mântuiască din abisul păcatului, la rândul lor prietenii cei devotați, au astăzi destule ocazii să dovedească eficacitatea învățăturilor primite.

Mulți creștini din ziua de astăzi se rușinează de Hristos și le e teamă să profeseze poruncile Domnului lor. Intimidați până la descurajare de „ce zice lumea“, ei ascund sau tăgăduiesc cu îndărătnicie crezul creștin. Dar Isus a zis: „Eu vă spun: pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea înșelătorilor lui Dumnezeu; dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea înșelătorilor lui Dumnezeu“. Luca 12, 8. 9.

Ovidiu, poet latin, mort în anul 18 d. Hr., a zis: „Donec eris felix, multos numerabis amicos: tempora si fuerint nubila, solus eris“ (Cât timp ești fericit, vei avea mulți prieteni, dar când cerul se întuneacă pentru tine, ei te vor lăsa singur). Acest proverb ne aduce aminte de cazul lui Petru, care, când Domnul înainte de moartea Sa a adresat ucenicilor cuvintele:

„Copii, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus Iudeilor, că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum“. Petru I-a răspuns: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine“. Și când cerul s'a întunecat pentru Isus, când adversarii Săi L-au prins, legat și chinuit în toate felurile, Petru, s'a lepădat de „prietenul său cel mai bun“, zicând, „nu sunt din ucenicii Lui“, adică, „nu sunt prietenul Său“.

O prietenie care încetează, nu este prietenie. După cum am văzut dela început, *un amic sigur, se cunoaște în împrejurări grele*. Acum este rândul nostru să dovedim veracitatea și durabilitatea prieteniei noastre față de prietenul nostru cel mai bun, Isus, care a murit pentru noi, ca să ne mântuiască, când noi eram neamicii Săi.

Creștinii adevărați nu trebuie să fie niciodată asemenea umbrei ceasului de soare, care se ascunde, dispăre de îndată ce soarele e acoperit de nori, ci dimpotrivă, cum se dovedește veritabilitatea aurului în foc, tot așa și noi, ca prieteni ai lui Isus și ai prietenilor Lui, trebuie să ne dovedim sinceri și statornici față de prietenii noștri, chiar și atunci când ei se găsesc în împrejurări grele.

Eroii din vechime: Anania, Michael, Assaria, Daniel, Moise, Pavel și mulți alții, au făcut cu prisosință dovadă de prietenie, față de salvatorul și prietenul lor Isus. Cei din tîi trei, au preferat să fie aruncați în cuptorul de foc, decât să se lepede de Dumnezeu lor. Daniel a preferat să fie aruncat în gura leilor. Moise a renunțat la favoarea de a fi numit fiu al fiicei lui Faraon. În sfârșit, apostolul Pavel a preferat să sufere închisoare, să fie dus înaintea împăratului și să moară chinuit de adversarii săi, decât să se despartă de prietenul său, Isus.

Și noi astăzi, ca prieteni ai lui Isus, cum stăm, cum simțim, cum vorbim, cum facem? Apostolul Pavel răspunde la aceste întrebări: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre“. Ebr. 12, 1—3.

Dacă cei străini de Dumnezeu privesc rău prietenia noastră cu Isus, și dacă ne urăsc pentru că ținem poruncile Lui, să nu ne întristăm, ci mai vîrtos să ne aducem aminte de cuvintele Prietenului nostru: „Le-am dat Cuvîntul Tău și lumea i-a urît, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“.

Isus nu este din lume, ci a venit numai în lume, ca noi să trăim prin El. Tatăl, L-a trimes ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Iubite Cetitor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, *avem datoria, cel puțin, să ne iubim și noi unii pe alții*.

Hora florilor

Scenetă pentru copii

GHIOCULUL :

Eu sunt alb și mititel
Și mă chiamă ghiocel
De cum vine Făurar
Sub zăpadă chiar răsar
Și cu clopotu-mi cerese
Toate florile trezesc
Zurgălăi cu clopoței:
ling, ling, ling.
Și cu clopotu-mi sonor
Strâng al florilor sobor.

VIORICA :

Sunt și eu o floare mică
Și îmi zice viorică
Deși 'mi este dor de soare
Cresc în umbră la răcoare
Prea sunt gingașă și mică
Și de lume 'mi este frică
Mă ascund să nu mă văză
Dar mireasma mă trădează.

CIUBOTICA CUCULUI :

Numai eu'n dumbrava toată
Sunt o floare încălțată
V'o spun cismeale gâlbui
Că-s ciubota cucului.
Sprinten, săltăreț, ușor,
Joc și sar într'un picior.

BRÂNDUȘA :

Sunt brîndușa
Jucăușa
Zână bună ne-a chemat
Și-am venit și eu la sfat
Am ieșit de sub pământ
Ca să joc și ca să cânt
Și ce bine-o să le pară
Florilor de primăvară.

MACUL :

Eu sunt macul roș ca focul
Cu petalele aprinse,
Cu corolele încinse
Fălfăind ca un stindard
Și de nerăbdare ard
Haideți să începem jocul!

GHIOCULUL :

(sunând din clopoțel):
Ne-a chemat a noastră zână
Hai prindeți-vă de mână
Și-om cânta cu toții în cor
Veseli hora florilor.

D. Grădinărița

Rep.

Lumea este o comedie pentru
cei cari gîndesc, o tragedie pentru
cei cari simt.

SWIFT

Omul e o vioară. Când s'a rupt ultima coară devine o bucată de lemn.

COLTUL juniorilor

Ruga unei fetițe

Margareta, o fetiță de vreo 5—6 ani, se află în vizită la tanti Elena și văzându-se singură în bucătărie, se urcă pe un scaun, întinde mâna cât poate și apucă zaharnița de pe poliță. Când se uită în ea, nu vede decât două bucăți de zahăr. Le ia, le bagă pe amândouă în gură și întinde iar mâna spre poliță ca să pună zaharnița la locul ei. Dintr'o mișcare greșită, zaharnița scapă, cade jos și se sparge. Margareta se îngrozește. La gândul că va fi descoperită din cauza cioburilor, începe să plângă. Se depărtează de cioburi pe cari nu vrea să le mai vadă. Tot plângând, își aduce aminte de un sfat pe care i l-a dat mămică, ridică capul spre cer, și începe să se roage tare:

— Tată din cer, mămică mea a spus că ești bun și milos și dacă vreau ceva, să vin la matală. Lipește, te rog, aia din care am luat zahărul (de abia poate înșira aceste câteva cuvinte, atât suspină. Pleacă ochii spre zaharniță, dar vede că este tot în cioburi, ceea ce o face să se roage și mai fierbinte).

— Doamne, te rog din toată inima, lipește-o, că dacă n'o lipești are să mă prindă tanti că am luat zahăr fără să-i spun. Te rog Doamne bun, lipește-o.... (se uită din nou cu coada ochiului, dar vede că fără-măturile stau nemișcate. Atunci lasă mâinile în jos se duce spre zaharnița spartă și spune):

— Așa, bine. N'am să mai mă rog niciodată, niciodată, dar niciodată!.... Tu oală rea și urită, dacă vrei, poți să rămâi spartă.... (și risipește mâniașă cioburile, cu amândouă picioarele).

TANTI: Ce ai Margareto? Ce faci acolo? Vai, dar ce-ai făcut? Zaharnița pe jos, în cioburi. Dar ce te-ai apucat să faci Margareto? Cum ai spart-o? Ai vrut să iei zahăr fără să-mi spui!....

MARGARETA: (plângând) Dar.... m'am rugat de două ori! Și vezi? De ce n'a lipit-o Dumnezeu? Matală și cu mama îmi spuneți tot mereu să mă rog, că Dumnezeu ascultă rugăciunea.... De ce nu m'a ascultat acum? (și plânge cu hohot).

TANTI: Dragă Margareto, noi nu trebuie să ne rugăm la Dumnezeu ca să ne ajute la minciună și la furat. El nu dă voie să faci așa ceva. Dar ascultă la tanti, Margareto, nu mai plânge. Hai să te învețe tanti cum să te rogi. De acum înainte să spui așa: „Doamne, nu mă du în ispită“. Această rugăciune o ascultă Dumnezeu. Pe urmă tu știi că tanti îți dă când îi ceri frumos. Pentru ce să iei ceva când nu sunt aici. Tu crezi că dacă eu nu te văd, nu te vede nimeni? Nu fetișo, tot te vede cineva, te vede Dumnezeu și Dumnezeu te pedepsește. E hai acum, lasă, a trecut.... asta să-ți fie de învățătură, altădată să nu mai faci și să ții minte că Dumnezeu e bun, dar numai cu copiii cuminți. Vino să mergem puțin afară ca să-ți treacă plânsul....

Paravanul morții

„Ești mai bine“ spunea un doctor unui tânăr bolnav, pe când făcea vizita sa obișnuită în sala spitalului, „și sper că peste câteva zile am să-ți pot da drumul“.

Bucurat peste măsură de această fericită veste, convalescentul începu să așteptă în urma unei lovituri neașteptate: o infirmieră dăduse ordin să se așeze în jurul patului său paravanul care se pune de obicei pentru a feri pe un muribund de vederea tovarășilor săi de suferință.

„Dar vă înșelați, strigă bolnavul îngrozit, doctorul m'a asigurat adineauri că sunt înafară de orice primejdie!“

„Mie, din contră, șopti femeia, mi-a spus că orele vă sunt numărate“.

Tânărul, care dintr'o săritură se ridicase, căzu din nou cu capul pe pernă, cu fruntea scaldată de sudoare, care i se părea că, în adevăr, e sudoarea morții. În câteva clipe, văzu trecând pe dinaintea ochilor tot firul vieții sale, își reaminti de toate sfaturile pe cari le primise încă din copilărie și pe cari nu totdeauna le-a urmat, și singur cu Dumnezeu, petrecu o oră de luptă grozavă. Puțin câte puțin, o rază de lumină reuși să pătrundă în inima sa, văzu fața blândă a lui Isus și auzi vocea sa dulce: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați...“ El primi invitația, ca un copil ascultător, pregătindu-și sufletul pentru odihnă.

După puțin timp, infirmiera, tremurândă, fugi spre el ca să-i spună: „Iertați-mă, vai! iertați-mă. paravanul nu era pentru d-voastră, m'am înșelat!“

Noul convertit i-a putut spune: „Liniștiți-vă, sora mea, totul se întâmplă spre bine. Ați părăsit un „om vechiu“, acum vedeți un om născut din nou, pregătit și pentru viață și pentru moarte“.

Dovadă a făcut pe urmă.

Un grup de bucureșteni, în excursie la Trivale, Pitești.

Jocuri de familie

Telefonul

Jucătorii se așează unul lângă altul, preferabil în linie dreaptă. Cel din capul liniei spune vecinului un cuvânt, încet la ureche. Acesta spune cuvântul auzit sau ce-a înțeles vecinului și așa mai departe până la cel din urmă jucător. Ultimul spune tare ce-a auzit. Jocul este foarte distractiv. Aproape niciodată nu iese cuvântul spus de primul. Jocul se poate repeta de mai multe ori cu cuvinte diferite.

...

I	I	M	I	R	E	N	I	N	E	R	I	M	I	I
I	M	I	R	E	N	I	T	I	N	E	R	I	M	I
M	I	R	E	N	I	T	L	T	I	N	E	R	I	M
I	R	E	N	I	T	L	U	L	T	I	N	E	R	I
R	E	N	I	T	L	U	C	U	L	T	I	N	E	R
E	N	I	T	L	U	C	I	C	U	L	T	I	N	E
N	I	T	L	U	C	I	M	I	C	U	L	T	I	N
I	T	L	U	C	I	M	A	M	I	C	U	L	T	I
N	I	T	L	U	C	I	M	I	C	U	L	T	I	N
E	N	I	T	L	U	C	I	C	U	L	T	I	N	E
R	E	N	I	T	L	U	C	U	L	T	I	N	E	R
I	R	E	N	I	T	L	U	L	T	I	N	E	R	I
M	I	R	E	N	I	T	L	T	I	N	E	R	I	M
I	M	I	R	E	N	I	T	I	N	E	R	I	M	I
I	I	M	I	R	E	N	I	N	E	R	I	M	I	I

No. 23 Plecați din centru dela litera A și continuați în linii drepte sau frânte spre colțurile I, veți descifra două cuvinte. Care sunt acele cuvinte și de câte ori le puteți citi?

trimes de Alpinu.

No. 24 Un om și o femeie adunând lemne într-o pădure, se tot uitau în jurul lor și pe jos. La un moment dat, trece o altă persoană pe acolo și-i întreabă: — Dar ce căutați om și omoaie? (crezând că sunt soți). Femeia se întoarce spre trecător spunând: — Nu suntem om și omoaie, ci mama omului acestuia este soacra mamei mele!

Ce rudă sunt ei?

trimes de Mocu, Viperești.

1	2	3	4	5	6	7	8
9				10			
11							12
13		14	15		16	17	
18		19			20		21
	22		23		24	25	26
27		28		29		30	31
32	33				34	35	
36					37		
38						39	

No. 25 *Orizontal:* 1. Impărat în Izrael. — 5. Patriarh, tatăl lui Noe. — 9. Bogăție. — 10. Socrul lui Moise. — 11. Nota Redacției. — 12. Armăsar, cal frumos. — 13. Anotimp. — 16. Peșteră. — 18. O vocală și o consoană din cuvântul „enorm”. — 19. El, la feminin. — 20. Notă muzicală. — 21. Măsură de suprafață. — 23. Fluviu în Italia. — 24. În cifre romane = 6. — 27. Fiica lui Inachus. — 28. Plantă textilă. — 29. Articol. — 30. Nota Bene. — 32. Ciolănos. — 34. Unul din cei 12 ucenici. — 36. Sală mare într-o universitate. — 37. Neizbândă. — 38. Rudă. — 39. Linie dreaptă.

Vertical: 1. Profet, luat în captivitate. — 2. Patriarh, care a primit numele de „prietenul lui Dumnezeu”. — 3. Alifie. — 4. Prepoziție. — 5. Măsură chinezească. — 6. Aer fără coadă. — 7. Tabel de greșeli îndreptate. — 8. La marginea țării. — 14. Prefix negativ. — 15. Primul preot în Izrael. — 16. A săpa. — 17. Notă muzicală. — 22. Succesorul lui Moise. — 23. Turn renumit în Italia. — 25. Prooroc, hrănit de păsări în pustiu. — 26. Arătător. — 27. Unul din cei 12 apostoli. — 31. Fruct. — 33. Afluent al Dunării. — 35. În zid.

trimes de W. Kazimirovitz.

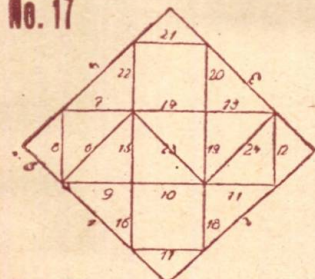
No. 26 Luați o sfoară de 2-3 m, apucați capetele, innodați-le și introduceți-le prin butoniera hainii, iar capătul innodat introduceți-l la rândul său prin ochiul format de sfoară în partea cealaltă a butonierii. Capătul innodat este legat de un obiect sau ținut cu mâna de o a doua persoană care asistă la operație (cu care se poate chiar face prinsoare, după ce ați făcut mai întâi experiența singur pentru a fi descoperit secretul). Se lucrează numai cu capătul dela butonieră care formează un nod. Cum puteți scoate sfoara dela butonieră, bine înțeles fără să faceți uz de capătul celălalt care este fix?

trimes de Gh. Constantinescu, Bacău.

Soluțiile Jocurilor

No. 17

No. 18

458	459	460	461	462
459	460	461	462	458
460	461	462	458	459
461	462	458	459	460
462	458	459	460	461

No. 19 Spuneți acelei persoane să-și apuce urechea sau ceafa.

No. 20 Puneți pe cel cu pumnalul în mână lângă ușă, iar persoana pe care vrea s'o rănească în partea cealaltă a ușii. Ușa fiind între amândoi și închisă, îi va fi imposibil să facă ceva.

No. 21 Faceți un pas înainte, vă întoarceți cu spatele și faceți doi pași, apoi iar vă întoarceți cu fața și faceți un pas, și așa mai departe.

No. 22

B	I	B	L	I	A
A	N	A		S	E
B		L	A	U	R
E	M	A	U	S	
L	A	U	D		L
	C	R	I	S	T

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Alexandria: Estera, Tabita, și Traian Drăgușin;
Bacău: Elena Melciuk, Elisabeta Stănescu, Ana Vi-
cente, Vasile Marian, Alex. Năfornită; **Băleasa:** C. I.
Trașcă, Gh. Ciovică; **Bârlad:** Ioan Siminescu; **Bor-
dești:** Eleonora și Ruxandra Dumitrache, Didy Stă-
nescu, Vasile Chiriac, Ionel Ionescu; **Bosțiu:** Popa
Teodor; **Brașov:** Stătescu Ioan; **București:** Magda-
lena Amarandi, Lizica Rădoi, Ioan M. Popa, Wil-
helm Kazimirovitz, Ilie Firică; **Buzău:** Victoria
Teodorescu; **Călinești:** Costel Bratu; **Câmpulung:**
Luca Constantinescu; **Cernăuți:** Iozefina Darie, Dan
Ionescu, Dumitru Totolan, Vasile Darie, Ioan și
Ilariu Voitecu; **Cervenia:** Nicolae Ionescu, Nicolae
Totolan; **Ciutura:** Mihail Iovan; **Curtișoara:** Dumitru
Stoica, Ciurea Grigore; **Deva:** Ciocan Petru;
Dracea: Petruș Cărlomanu; **Focșani:** Policsenia Pa-
nait, Lilica Mircescu, Maria Mineff, Maricica și O-
limpia Alexe, Maria Toma, Costică Mihai, Gicu
Condruz, Toma Nistor; **Galați:** Marioara Gavrilă,
Fănică Vasiliu, Gh. Chirac; **Grivița:** Ilie și Ioan
Tânjală, Alexandru Bejan; **Licurici:** Victor Pău-
nescu; **Lupeni:** Gyöngyösy Iosif; **Macea:** Maricica
Moț, Catița Sfât, Dimitrie Crișan, Sabina, Elena,
Gheorghe, Petru și Miron Căzan, Juliana și Iafet
Ardelean, Floarea și Ioan Mara, Catița și Maricica
Chețan, Ecaterina și Mihail Săcui; **Nadeș:** Stefan
și Isidorus Săndulescu; **Negoști:** Maria Gh. Io-
nescu, Marioara Guțulescu, D. N. Popa, A. și Manda
N. Guțu; **Nicolești:** Petrache Mocanu; **Oradea:** Tol-
dan Dumitru; **Panaghia:** Gintu Oaie; **Petroșani:** Ol-
ga Irod; **Piatra-Neamț:** Maria Smântână, Maria Ca-
tană, Maricica și Ticu Corbu, Elena și Dumitru
Roșca, Vasile Ghitta, Paul Blănuș, Emanuel Bo-
cancea; **Piatra Olt:** Const. Giurg; **Pitești:** Anastasia
Paraschiv, Ioana Nica, Gogu Ciobanu, Ioan Văcaru;
Poduri: Niculina și Aneta Ciuhă, Estera, Mihail,
Nicu, Gheorghe și Th. I. Bujor, Nicolae Neneciu,
Gheorghe Burdulea; **Roșiori de Vede:** Ioan și Ma-
rin Barbu; **Sepreș:** Stana Flore, Petraș Ioan; **Și-
listra:** Radca Ganea; **Socodor:** Tulcan Dimitrie;
Șerbești: Costică Marcu; **Tâmboești:** Georgeta Tăi-
cuțu, Olimpia Stănescu, Ecaterina și Asănache Ni-
culescu, Gicu Olteanu; **Tecuci:** Jenica Hâncu, Lilica
și Maricica Iordachi, Netty și Costică Bujor; **To-
pana:** Maria și Const. Toader, Tache Nistorescu;
Turnu Severin: Elena Popa, Aurora și Eugen Ma-
zilu, Nae Beșliu, Const. Cocos; **Vlădeni:** Gheorghe
Șteblea.

Fănică Ionescu

Ploiești.

Florica Rădoi

București.

Giovani Bellegante

Italiani, Dolj.

Poșta Redacției

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

Al. Manicativ. — Regretăm, dar pentru câțva timp, după cum ați putut de altfel constata și din numărul trecut, am schimbat sensul rubricii. În numărul de față din lipsă de spațiu, a fost omisă cu totul.

Geo. — Economia, la locul și timpul său, este excelentă. De exemplu, să trimiteți toți în același plic răspunsurile la jocuri e foarte bine, chiar noi am recomandat această economie. Dar o economie pe care n-o putem recomanda, este ca toți tinerii semnați să folosească aceeași revistă. Lucrul acesta îl fac multe familii și mulți tineri, cu gândul că fac economie! Profităm de această ocazie ca să atragem în general atenția celor cari cad în categoria acestor iscușiți cetitori că, într-adevăr, fac o economie bănească, dar să nu uite că fac și o economie intelectuală: cu cât se vor abține de a-și cumpăra fiecare revista, cu atât vor întârzia mai mult apariția mai des a Amicului Tinerimii.

Com. Macea. — Ne bucurăm nespuse de activitatea depusă de tinerii din acest ținut în favoarea revistei noastre. Ne-am bucura însă și mai mult dacă, peste câțva timp, am constata în registrele noastre o sporire sensibilă a numărului de abonamente cari să ia regulat direcția Macea și la Macea să rămână. Nu știm dacă aveți cunoștință, dar deocamdată n-ați putea trimite decât un „Amic“ la fiecare punct cardinal.... Suntem însă convinși, că în urma acestui delicat apel, tinerii din Com. Macea își vor procura fiecare revista lui.

Deslegătorii jocurilor sunt rugați să trimeată răspunsurile pe adresa Redacției până cel târziu la 15 Mai 1934. La această dată numele deslegătorilor vor fi strânse la un loc și se va trage la sorți. Primele trei nume cari vor ieși se vor bucura de o mică surpriză: câștigătorii vor fi considerați ca abonați pe anul în curs la revista Amicul Tinerimii: în plus, li se vor publica fotografiile în numărul următor. Ar fi prudent ca toți participanții la jocuri, să aibă câte o fotografie pregătită, ca, atunci când vor fi anunțați că fac parte dintr-unul din câștigători, să poată trimite imediat Redacției fotografia lor spre publicare. Această surpriză se va repeta la fiecare număr al revistei Amicul Tinerimii.

C. Tașcă. — Același joc a fost publicat în numărul trecut. Dacă-l trimiteați mai dinainte, l-am fi pus în locul celui apărut. Poezia e slabă.

I. N. Stătescu. — Curaj și mai departe. Între patru ziduri reci s'au format mulți oameni cari m'au târziu au mulțumit soartei lor aspre, fără de care n'ar fi ajuns ce-au fost și ce sunt încă în memoriile noastre. Încă puțin, și zidurile se vor muia! Dar, fiți tenace, că vor deveni și prea calde....

D. Stoica. — Problema e prea cunoscută. E poezie și în grădinițele de copii.

N. Beșliu. — La sfârșitul scrisorii dv., cineva adaugă câteva rânduri la cari am fi dorit să răspundem, dar nu putem, pentru că nu știm cui să ne adresăm. Persoana a uitat să se recomande. Pentru ca să nu mai revenim, vă rugăm să vă faceți interpretul nostru și să-i spuneți că probabil pentru același motiv nu și-a văzut numele publicat.

Năințuș. — La rând ca la moară!

Trad. N. P. — Traducerea e bună, însă stilul trădează, p'ici și colo, regiunea locuită de traducător.

Rodis. — Căutați și aranjați jocuri noi, evitând modelele cari s'au mai publicat.

Fénélon. — Românul e om prudent: întâiu își mănâncă pâinea neagră și la urmă jimbă... (prudență logică, de ce să-și strice gustul!), dar ciudat este că, și atunci când devine Francez, ține ca ceilalți confrăți să facă la fel. Așa ne explicăm trimețarea deocamdată a acestor jocuri (pâine neagră), rezervându-ne surpriza jimbăi pentru mai pe urmă.

Suciu Petre. — Jocul e bun. Mai trimiteți. Publicarea se va face la timpul convenit, ținându-se seama de ordinea primirii.

Costică Mihai. — Jocul e interesant și distractiv în felul lui, dar, suntem siguri că nu va găsi niciun deslegător. Nu este un joc rațional, care prin sfortare de memorie sau cercetări să permită ajungerea la un rezultat. Rezultatul este un truc, trebuie să-l ghicești. Ori la jocuri evităm trucurile, strecurându-le numai din când în când, la *Păcăleli în societate*.

I. M. Popa. — În orice domeniu, exercițiul perfecționează. Poezia, mai ales, nu face excepție.

M. Gavrilă. — Transpunerea nu e superioară textului original!

Com. Poduri. — Dacă ar exista un pod, linie dreaptă, care să unească tinerii din acest centru cu Redacția noastră, ne-am repezi până la dânsii și le-am spune fel de fel și multe. Cum însă nu există, și totuși am vrea să le spunem ceva, o să le-o spunem încet, la ureche, ca să n'audă ceilalți cetitori! Zilele trecute întrebând pe cineva din partea podului de ce tinerii de pe acolo citesc așa de puțin sau când prind ceva interesant, și-l trec din mână n'au mână și pe urmă toți spun cu convingere și tare că: *și eu am citit*, știți ce am aflat? Că pe acolo tinerii nu obișnuiesc să cumpere prea multe, pentru că le este frică să nu încarce casa, fiindcă dânsii n'au poduri ca la oraș (de casă, nu de apă) unde să urce toate alea.... Ne-a mai spus și altele, dar atât pentru astăzi. Din partea noastră, interesându-ne câte reviste *Amicul Tinerimii* s'ar fi urcat în pod, dacă ar fi existat poduri, am aflat că una ar fi intrat în podul bunicii, alta în podul tatălui și alta în podul fiului. Așteptăm ca tinerii din Com. Poduri să facă dovada că cele pomenite, nu sunt decât svonuri și atunci vom răspunde interlocutorului.

Ivanca Roșca. — Am primit același joc, dar mai înainte și semnat de altă persoană.

C. B. Brăila. — Am primit încă de anul trecut această problemă trimisă de altcineva.

C. Dobre. — Mulțumim pentru poezie. Puțină răbdare. Cetiți cele scrise sub antetul acestei rubrici.

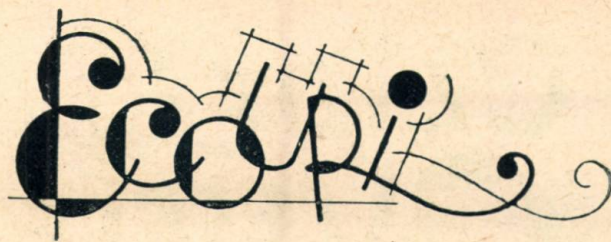
Fulger. — Salutăm colaborarea d-voastră.

Fleur de lis. — Gestul de aruncare la coș se face, într'adevăr repede și ușor! Dar de multe ori coșul e plin . . . atunci ce să facem? De teamă să nu forțăm coșul și prin aceasta să supărăm proprietarul . . . manuscriselor, le revizuim (manuscrisele cari nu încap) și, când le vine rândul, se întâmplă ce așteaptă autorul! Acum, părerea, după cerință, fără amenajamente: jocurile sunt interesante, se vede că vă pricepeți. Totuși, au un defect: pătrățelele negre, sau locurile goale, cum vreți să le numim, n'au o formă estetică. Jocul este bun, atunci când aceste puncte formează o figură geometrică sau un desen estetic (exemplu, cel publicat în numărul de față). Jocul din numărul trecut avea și el același defect. A fost publicat pentru că era primul în acest gen, dar îmbătrânind, progresăm! Cum ați făcut dovadă că vă pricepeți, acesta va fi un defect ușor de evitat.

Lily. — De ce numai atât?

D. Dinilă. — Articolul e slab. Nu corespunde cu titlul. E mai curând o culegere de idei de multe ori fără prea mare legătură între ele, sau mai bine zis o înșirare de cugetări din cari, la timp cuvenit, vom întrebuița. Problema nu poate fi rezolvată decât prin algebră, ori, cum majoritatea cetitorilor noștri, până în prezent, sunt locuitori nu dela oraș, prea mulți ar rămâne nedumeriți în fața ei. Când vom constata că majoritatea va reveni orășenilor, atunci vom publica și astfel de probleme. Totuși mulțumim, și așteptăm altele cari vor avea poate mai multă șansă.

P. I. Hristache. — E mai mult filosofie decât . . .

— Regele Albert I al Belgiei era un dușman al protocolului. Dimineața obișnuia să se plimbe cu bicicleta prin oraș. Duminecile îi plăcea să se amestece prin mulțime, în împrejurimile Bruxelles-ului, și să viziteze chiar unele mici localuri de petrecere, bine înțeles incognito. De altfel și în străinătate îi plăcea să treacă neobservat. În 1927 regele Belgiei, fiind în vilegiatură la Riviera, parcurgea străzile cu bicicleta printre mașinile luxoase. Dar într-o zi fiind recunoscut de un ambasador, își strânse bagajul și plecă în altă parte, unde să-și poată exercita sportul său favorit, ciclismul, fără să fie recunoscut și stânjenit de nimeni.

Un caz neobișnuit de înrudire s'a petrecut acum câțiva timp într'un orașel din Elveția. Un tânăr s'a căsătorit cu o văduvă care avea o fiică din prima căsătorie. Această fiică s'a căsătorit la rândul ei cu tatăl tânărului. Din aceste două căsătorii au rezultat niște înrudiri foarte complicate. Fiul, din cauza noilor împrejurări a devenit socrul propriului său tată, iar dacă acesta va avea copii, va deveni bunicul propriilor săi frați.

Vă place Amicul Tinerimii ?

Dacă da, vorbiți de el tuturor și faceți cât mai multe abonamente

**Dacă nu, scriți Redacției, și spuneți-ne
ce-am putea face pentru ca să vă placă.**

St. Popescu. — Mulțumim pentru sentimentele exprimate în poezie.

I. V. Cernăuți. — Din observațiile făcute celorlalți colaboratori, puteți extrage și dv. un răspuns. Învățăcelul, dacă se străduiește, devine învățător, profesor, doctor, ș. a. m. d., cu mențiunea *realist*, dacă a fost din convingere dela început. Așteptăm cu bucurie și alte încercări.

Pentru fotografii amatori: — Redacția face cunoscut tuturor celor cari vor reuși să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitorești, grupuri de excursioniști, portrete interesante sau orice poze originale, că le primim cu bucurie spre publicare.

Când ne trimet răspunsurile la jocuri, persoanele dela oraș sunt rugate să adauge la semnătură și adresa D-lor.

...

Tinem să adresăm și pe această cale, felicitările și mulțumirile noastre sincere tinerilor cari s'au distins în răspândirea revistei *Amicul Tinerimii*.

— Din Paris, focarul modei, se anunță că unghiile colorate în roșu nu mai sunt la modă. Culoarea roșie ca sângele nu mai este elegantă. Nici buzele nu se mai vopsesc ca mai înainte. Femeia cur adevarat elegantă face plimbări lungi, pentru ca aerul să-i facă bujori naturali. Toată lumea distinsă face sport și unei femei sportive nu i se potrivește extravagantele modei. — Poate că în curând ne vom întoarce la natură și femeile vor începe să-și arate fețele așa cum le-a dăruit Dumnezeu.

— Nu de mult, Citroen, marele constructor de automobile, a dat un dineu colaboratorilor și prietenilor săi de afaceri, în total 6500 de persoane. Un bucătar reputat a dirijat pregătirea mâncărurilor; în 16 oale mari s'au fiert 150 litri de supă. După supă s'a servit 6500 de homari, câte un homar de fiecare musafir, și cu maioneza corespunzătoare în greutate de 325 kgr. Apoi s'au servit 900 de găini scăldate în 300 litri de sos. S'au întrebuițat 40.000 de farfurii și s'au consumat 8.800 de sticle de diferite vinuri. Pajiștea pe care a avut loc acest ospăț a fost împodobită cu 20.000 de palmieri și 680 de chelneri . . .

Tăcere scumpă

Anul trecut în Decembrie, un doctor Englez a făcut prinsoare cu unul din prietenii săi că nu va scoate o vorbă timp de un an. Doctorul s'a ținut de cuvânt. Tot timpul s'a servit numai de scris și de semne. Supravegheat de doi detectivi cari se sileau să-l facă să vorbească, doctorul a rezistat tuturor încercărilor și a tăcut chitic. Nu i se putea scoate un singur cuvânt din gură. În sfârșit, împlinindu-se anul de tăcere, doctorul a câștigat prinsoarea, adică în bani românești, aproximativ 500.000 lei. Primele cuvinte pronunțate după un an de tăcere au fost „dă-mi banii“.

Ultimul cuvânt

Umoristul Bernard Shaw are mulți dușmani în înalta societate englezească. Cu ocazia unui banchet dat de regină, cineva se apropie de celebrul umorist Irlandez și-l întreabă:

— Tatăl d-voastră n'a fost croitor?
— Ba da, răspunde Shaw.
— Atunci, de ce nu v'ați făcut și d-voastră croitor?

Shaw surâde și replică:

— Mă rog, tatăl d-voastră n'a fost un gentleman?
— Ba da.
— Atunci, de ce nu v'ați făcut și d-voastră un gentleman?

Sinceritate.

— Ai primit o scrisoare anonimă? Ascultă amice, fă ce-ți spun eu: privește gestul cu cel mai mare des-gust... și mai ales, să nu cumva să răspunzi!

Critică precoce.

— Ce să vezi, domnule — spune un tânăr tată, de meserie poet — viu acasă și peste cine dau? Băiețelul meu de trei ani se urcase pe birou și-mi rupsesse bucăți ultima poezie....

Așa mic și știe să citească?

Căinele și găina

Se întâmplă adeseori ca un câine de vânatoare, de obicei dintre cei mai buni, să prindă nenorocitul nărav de a fugi după păsările din curte pe cari le omoară. Un vânător încercat a întrebuințat de-cu-rând, pentru a lecu pe câinele lui de acest obicei rău, un mijloc ce pare a reuși totdeauna pe deplin. De îndată ce câinele este prins asupra faptului, pasărea — de obicei găina — trebuie legată cu pene cu tot în mod solid de gâtul câinelui. Pasărea, descompunându-se încetul cu încetul, răspândește un miros atât de nesuferit, încât câinele, exasperat dealtminteri de uricioasa povară legată de zgardă, nu se mai uită cât trăiește la păsările domestice.

Notă misterioasă

În timpul unei repetiții, șeful unei orchestre vieneze, a sărit în sus la sgomotul infernal și neașteptat al unui trombon. Indignat bate în pupitru și se adresează celui vinovat:

— Ce ți-a venit să cânti o notă care nu există în partitură?

Muzicantul, foarte surprins, protestă:

— Dar uitați-vă, notă există.

Șeful orchestrei întinse mâna spre caiet, dar în acel moment nota dispăru.

— Pftiu! făcu tânărul, sărind de necaz, a fost o muscă!

Prezență de spirit.

Într'un restaurant cu prețuri reduse e o nuntă de funcționari nevoiași.

La un moment dat în timpul mesei mireasa scoate un strigăt de disperare și spune printre suspine.

— Mi-a căzut jos biftecul! O să mi-l mănânce câinele!

— N'ai nici o grijă, draga mea, spune mirele, dragăstos, am pus eu piciorul pe el.

Economie.

— Tăticule, fii fericit! Ți-am făcut o economie de o mie de lei!

— Cum așa?

— Nu mi-ai spus că dacă trec clasa îmi dai o mie de lei?

Surpriză.

Netty deschide un plic în prezența logodnicului:

— O scrisoare dela unchiul din America.... Ne trimite o mie....

— O mie de ce?

— O mie de sărutări!

Anunț serios.

— „Caut bun paznic la o prăvălie de mezeluri. Se preferă vegetarian“.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 2.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

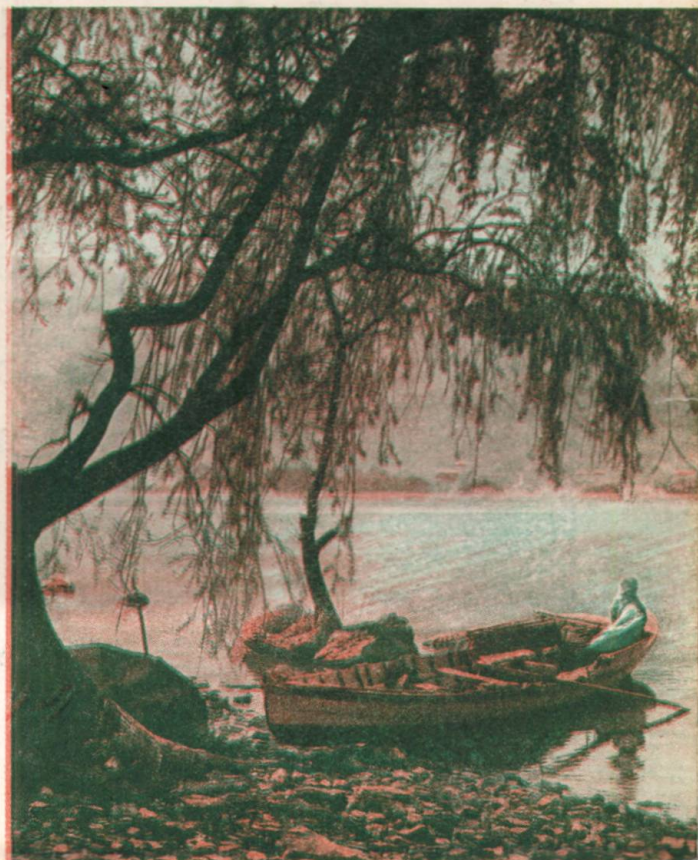
Comenzile și sumele se vor adresa Administrației, iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:

pe un an Lei 32—
prețul unui număr „ 8.—

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITATII 1951

Pol. 14

17 005 1834

PE CAMPIE

Intreg văzduhu-i plin de soare!
E câmpul alb ca de ninsoare:
Unde privești sunt numai flori,
Mulțimi de fluturi sburători.

Pădurea plină e de vieață —
Covor e câmpul de verdeață —
Și te trezești de-odată 'n zori,
In cântec de privighetori...

Colo, pe-un șir de colinițe
O turmă paște de oițe;
Iar lângă ele-un ciobănaș
Le cântă 'ncet din flueraș.

Izvorul susură în luncă —
Când oamenii grăbesc la muncă
El îi adapă-i răcorește
Și noi puteri le dăruște.

n. gheorghiță

Pestalozzi

Iohann Heinrich Pestalozzi, fiul unui medic de țară, s'a născut la 12 Ianuarie 1746 în orașul Zurich din Elveția. El fu crescut sub îngrijirea celei mai bune mame, ca un adevărat „puiu mamei“. Astfel se explică stângăcia lui față de oameni și izolarea de lume, cari l-au caracterizat în tot timpul vieții sale și cari i-au pricinuit multe și mari pagube de tot soiul.

La vârsta de 6 ani rămâne orfan de tată. Înainte de moarte acesta chemă lângă patul său pe servitoarea casei, care era numai de câteva săptămâni în serviciul lor și o imploră astfel: „Babeli, pentru Dumnezeu și spre binele tuturor, te rog să nu părăsești soția mea după ce voi muri, căci ea va fi pierdută și copiii mei vor putea să cadă pe mâini străine și aspre. Știu că fără ajutorul tău ea nu va fi în stare să ție copiii mei laolaltă“. Plângând, credincioasa servitoare a făgăduit femeii văduvite și copiilor părăsiți că va rămâne cât va trăi la dânsii. Și ea s'a ținut solemn de cuvântul dat, îndeplinindu-și conștiințios datoriile. Pentru a-și procura mai ieftin cumpărăturile din piață, ea se ducea când țăranii își strângeau lucrurile la spartul târgului. Pentru a veni în ajutorul familiei, îndeplinea tot felul de servicii. Purtarea acestei servitoare, i-a asigurat un loc de cinste în sânul familiei. De aceea când ne aducem aminte de marele educator popular, trebuie să pomenim și pe această servitoare în care fu personificată, servirea credincioasă. Pentru ca să mai ia contact cu lumea din afară, micul Pestalozzi vizitează pe bunicul său care slujea ca preot onorabil de țară, la nordul orașului Zurich.

După câțva timp se duce și pe la unchiul său, un doctor reputat dintr'un orașel de pe marginea lacului Zurich. Făcând vizitele acestea are ocazie să intre în contact cu societatea și să observe lucruri noi pentru el. Pe atunci exista o deosebire uriașă între vieța de oraș și cea de țară. Bieții țărani erau adevărați robi. Ei nu puteau să viziteze școlile și nici nu puteau să învețe meserii mai alese. Corporațiile erau închise pentru ei și orașenii disprețuiau pe locuitorii dela țară. Așa învață Pestalozzi în anii tinereții sale să cunoască nevoile țăranilor elvețieni.

La vârsta de 15 ani vizitează o școală de elită din Zurich. Mai târziu vrea să se dedice teologiei, închipuindu-și că în calitatea de pastor, s'ar putea face de folos poporului său. Dar văzând insuccesul primei sale predici, se înscrie la drept pentru a deveni avocatul săracilor. Dar nici în această carieră nu izbutește și încearcă să se ocupe de agricultură. În acest scop cumpără o proprietate, dar după 6 ani

de gospodărie dă faliment și este silit să renunțe și la acest fel de întreprindere. Ii vine în gând să transforme terenul de cultivat într'un Institut de Educație pentru copiii cerșetori. Învață pe copii să lucreze și în același timp îi instruește. Vara lucra cu ei la munca câmpului și iarna îi învăța să toarcă. Dat fiind că din punct de vedere economic era lipsit de cunoștințe practice, după 5 ani de activitate iar ajunge la marginea prăpăstiei. Se află adesea fără niciun ban, fără pâine și fără lemne. În plus de aceasta, soția lui e suferindă. Duce viața aceasta de mizerie nemaipomenită timp de 18 ani. În această perioadă de suferință trupească și sufletească, spiritul său produce roadele cari mai târziu îl vor scoate din această întunecime.

Totuși, durerea nu l-a împiedecat ca acolo unde putea să-și desfășoare iubirea nelimitată față de cei săraci și părăsiți, să se afle în elementul său. În timpul războaielor franceze, copiii orfani rățăceau fără număr și pe unde apucau. Pestalozzi îi strângea și le găsea adăpost în jurul său. Erau murdari, neîngrijiți, bolnăvicioși și degenerați. Cu toate acestea se simțea fericit că le putea veni în ajutor. Iată ce scria el pe atunci:

„De dimineața până seara, eram singur în mijlocul lor. Aveam grijă de sufletul și de trupul lor. Tot ajutorul, tot sprijinul în nevoie și toată învățătura pe care o primisem, o primisem direct dela mine. Mâna mea era mâna lor și ochiul meu se odihnea în ochiul lor. Lacrimile mele curgeau cu ale lor și zâmbetul meu însoțea zâmbetul lor. N'aveam nimic, nici gospodărie, nici prieteni, nici servitori în jurul meu. Nu-i aveam decât pe ei. Când erau sănătoși, eram în mijlocul lor, când erau bolnavi, stăteam lângă patul lor. Dormeam cu ei. Noaptea eram cel din urmă la culcare și dimineața cel dintâiu la sculare. Mă rugam cu ei și învățam cu ei, în pat, până adormeau“.

Pestalozzi vedea mizeria din jurul său și nu avea altă țință decât să-i pună capăt prin educație și cultură. El își dădea seama că ignoranța fără margini a poporului de jos, era cauza tuturor nenorocirilor și a stării deplorabile în care se afla. Această stare voia s'o înlăture. Însă, înalta sa țință n'o putea ajunge numai prin școală. Dorea să-și asigure o înlesnire a educației *prin familie*. După dânsul, cercul casnic, familia, constituie tipul primordial al societății omenesci. Pestalozzi simte izvorul educației în raporturile familiare, și tot în familie vede baza progresului atât în domeniul moral cât și în cel spiritual. Rolul principal în educația familiei îl atribuie mamei. El a strigat cu voce tare: *vreau să pun în mâinile mamei educația poporului*.

Pestalozzi este întemeietorul pedagogiei părintești. El a constatat că educația nu este un rezultat al unei înalte culturi, ci o lucrare a taților și a mamelor din popor. Dacă Pestalozzi accentuează mai

mult influența mamei, prin aceasta nu vrea să spună că influența educativă a tatălui ar fi mai mică. El însuși se plânge spunând că de mult i-a lipsit în tinerețe mâna tatălui. Dar, lângă și înaintea tatălui, stă mama ca sprijin al copilului. Prin sfânta taină a iubirii ei, mama este ridicată la rangul de prim factor în educația copilului. *În descoperirea acestei stânci pe care s'a clădit sistemul său de educație, constă marele merit al lui Pestalozzi.*

Copilul este îngrijit, se bucură și germenul iubirii se dezvoltă în el. Așa produce viața morală primele ei roade. Dar va veni o zi în care se deșteaptă autoritatea în copil, când el nu

mai are nevoie de mamă. Acest moment mama nu trebuie să-l treacă cu vederea, ci mai vârtos să atragă atenția copilului: „Copilul meu, există un Dumnezeu de care ai nevoie, chiar dacă nu mai ai nevoie de mine. Este un Dumnezeu care te ia în brațe când brațele mele nu te mai pot ocroti“. Atunci începe să se deștepte un „ce“ neexplicat în copil. Nu există o perioadă mai hotărâtoare pentru dezvoltarea de mai târziu decât timpul dela leagăn până la 6 ani. La această vârstă se plantează impresii, obiceiuri și gânduri cari cu greu se pot desrădăcina. „Toate începuturile rămân pentru totdeauna la copil!“ Totul depinde de felul cum este condus copilul în această perioadă de timp. Instrucția școlară de mai târziu și reprezentarea despre lume, nu mai poate îndepărta impresiile și aprecierile întipărite în primii ani ai copilăriei. De aceea ține Pestalozzi ca prima învățătură a copilului să nu fie o chestiune de raționament, ci să fie o chestiune de inimă, o lucrare a mamei. Să treacă încet și treptat dela exercițiul simțurilor la exercițiul socotelilor. Să rămână cât mai mult o lucrare a inimei, înainte de a se face prin raționament și să rămână cât mai mult pe seama femeii, înainte de a deveni însuși lucrarea bărbatului.

Ideile, Pestalozzi și le-a răspândit și prin scrieri, cari au făcut senzație în toată Europa. În anul 1818 apărură o ediție completă a operelor sale, care i-au adus frumosul câștig de peste 50.000 guldeni. Acesta fu primul său succes financiar din viață, însă acești bani nu erau sortiți să rămână mult timp la el; tot la prietenii săi cei mici s'a gândit, înălțându-le un orfelinat. Astfel, rămase iar lipsit de mijloace. Cu drept s'a putut scrie pe piatra mormântului său: „totul pentru alții, nimic pentru sine“. Toată viața a fost călăuzit de ideea jertfirii, din iubire față de cei sărmani, pentru a nu fi lipsiți de hrana corpului și a sufletului.

Pestalozzi a fost și va rămâne una din cele mai distinse personalități în Istoria Educației.

M'ai respins

*Intins-am palme sângerânde
Venind la tine într'adins.
Ți-am spus cuvinte dulci și blânde...
Era iubirea-Mi foc aprins!*

*Dar tu ai zis: În tinerețe
De poște, omul e învins;
Te voiu primi, la bătrânețe;
Deci am plecat, tu M'ai respins!*

*Curând erai în suferință
Îngrijorat, de boală 'nvins.
Te-am îndemnat: Vin' la credință!
Din nou atunci tu M'ai respins.*

*Te-am mai văzut în disperare,
Flămând, slăbit, cu totul stins.
(Mă va primi 'n această stare?)
„Nu, nu!“ Mi-ai zis când M'ai respins.*

*Te-am regăsit, erai în urmă
Într'un strălucitor palat.
Păreai conducător de turmă,
Umil de tot te-am imbiat:*

*Mi-am dat viața pentru tine!...
Nu M'ai primit!... Apoi învins
Erai țărăniș... Doar prin Mine
Viață-aveai, dar M'ai respins....*

Cristil Dobre

Bucuria dela verdeață, reunește pe mari și mici.

Invidioșii sufăr de succesul altora, ca de o umilință, ca de o ofensă neiertată, adusă slăbiciunii lor.

AL. VLAHUȚA.

Ciudățenii mici la oameni mari

Dacă cercetăm viața oamenilor celebri, găsim la dânsii multe ciudățenii și o mulțime de obiceiuri curioase, de vederi sucite, cari trădează că acei oameni nu prea aveau mintea sănătoasă.

Astfel, Haydn, înainte de a începe o compoziție, se îmbrăca de sărbătoare, se freză, se rădea, își puneu peruca, bijuteriile, ca și cum ar fi trebuit să se prezinte la palat. Pentru a se inspira, se uita la un inel de briliante pe care-l căpătase dela Frederic cel Mare.

Gluck, compunea transportând clavirul lângă piețele publice sau lângă târgurile de vite. Unde era șgomotul mai mare, acolo îi venea mai ușor inspirația.

Compozitorul Jounod, lua poștalionul sau trenul, și în vagon compunea de minune.

Rossini la fel; aflându-se la un prieten unde era petrecere și șgomot mare, a compus „Rugăciunea” din opera Moise. Se spune că afară de șgomot, îi mai plăcea grozav și patul. Într-o zi, vântul intrat pe fereastră, i-a făcut să cadă o foaie de compoziție. El a preferat să scrie din nou două pagini întregi decât să se dea jos din pat pentru a ridica aceea foaie.

Jean Jacques Rousseau, care a fost lunatic (somniaș), scria de preferință când stătea lungit în pat de-a-curmezișul, sau când umbla în arșița soarelui cu capul gol.

La fel lucra și filozoful Leibnitz, care a produs mai mult stând culcat. În schimb, poetul Frederic Mistral, Schiller și Liliencron, trebuiau să se plimbe multă vreme până să le vină o idee. Schiller scria mai cu plăcere când își simțea picioarele în apă rece.

Voltaire își schița compozițiile acoperit cu un voal des, și plimbându-se prin aleele domeniului său din Fernay (Elveția), declarând cu voce tare. Până și vara el făcea foc în odaia sa de lucru.

Spiritualul autor al lui „Gil Blas”, René Lesage, era cu atât mai productiv, cu cât arșița soarelui îl frigea mai tare. Aceeași pasiune o aveau Lenan și Montesquieu. În plus, când versificau, băteau tactul cu piciorul în dușumea. Această bătaie în dușumea îi silea să-și pingească des încălțăminte.

Emile Zola avea mania să numere tot ce-i ieșea în cale: stâlpi de telegraf, felinare, trăsuri, case, și avea superstiția de a crede în cifre aducătoare de noroc sau nenoroc.

CUM SĂ IERTĂM

„Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri”. Matei 6, 12.

de

P. P. PAULINI

Cuvintele din motto-ul acestui articol alcătuiesc obiectul celei de a cincea cereri din rugăciunea „Tatăl nostru”. Părinții bisericești au numit-o „cererea primejdioasă”, și aceasta cu drept, pentru că prin ea ne rostim propria noastră sentință dacă nu o îndeplinim. Dacă, pe deoparte cererea aceasta este „primejdioasă”, pe de altă parte am putea-o numi și „sfântă”, pentru că prin ea cerem iertarea păcatelor noastre. Cum de iertarea păcatelor depinde îndreptățirea și viața noastră veșnică, putem cu drept spune că ea este poate cea mai importantă din toate cererile amintite în rugăciunea domnească.

Reformatorul Luther a zis că „rugăciunea *Tatăl nostru*” este cel mai mare martir al Bisericii creștine. Pentru creștinii cu numele, această cerere rostită în rugăciunea „Tatăl nostru” nu este decât o simplă frazeologie, o vorbă goală, o expresie lipsită de intenția realizării, pentru că mulți o rostesc de formă, fără a se gândi la conținutul ei și fără a înțelege sensul divin ascuns în ea. Toată rugăciunea domnească „Tatăl nostru” cu toate cererile, în aparență aruncate la întâmplare în acest mănunchiu pios de cuvinte, apare pentru închinătorul superficial ca o taină nepătrunsă.

Totuși, acest precept sublim al Evangheliei constituie chintesența, adică, regula cea mai de seamă din religiunea creștină și este condiția fericirii și păcii între oameni. Acest text de aur ar trebui subliniat cât mai vizibil în Biblia oricărui drept credincios și fiecare creștin ar trebui să și-l ia ca normă în purtarea sa de toate zilele față de semenii săi.

Dar pentru ca cineva să poată pătrunde adânc în miezul acestui precept al doctrinei lui Hristos trebuie mai întâiu să cunoască și să înțeleagă

IUBIREA ȘI INDURAREA LUI DUMNEZEU.

Valoarea și starea morală a unei Biserici și a unui neam este în raport cu cunoașterea lui Dumnezeu. Purtarea noastră reciprocă este în raport cu cunoașterea atributelor și însușirilor lui Dumnezeu. Cu cât cunoaștem și medităm mai profund la iubirea, bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu față de noi cu atât ne vom purta și noi în viața de toate zilele la fel față de aproapele nostru.

În tot Universul, care în întregul său este numai minune și poezie, dela firicelul cel mai mic de iarbă, până la muntele cel mai înalt de pe pământ, orice moleculă de apă, orice floare, sorii imenșii din marele Infinit, totul desvăluie „bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu”. Și în Sfintele Scripturi dela cartea Facerii până la Apocalips, ultima din cele 66 de cărți cari alcătuiesc Biblia, se poate întrezări ca un fir de aur: iubirea, bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu.

Perpetuitatea și măreția iubirii și a bunătății lui Dumnezeu față de noi oamenii păcătoși este în mod elocvent concretizată în următoarea declarație din Sfânta Scriptură:

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând“. (Isaia 55, 6. 7.)

Dar, vai, noi oamenii stăpâniți de firea pământească avem tendința de a ne înălța mai pe sus de Învățătorul divin. Noi ne pripim să judecăm și să osândim pe aproapele nostru. Suntem obișnuiți să vedem mai degrabă paiul din ochiul fratelui nostru și să neglijăm a vedea cu băgare de seamă bârna din ochiul nostru. Noi adesea suntem buni, miloși, indulgenți și îndurători față de defectele, greșelile și slăbiciunile noastre și suntem foarte severi, impetuoși și violenți față de defectele, greșelile și slăbiciunile semenilor noștri. Aceasta este cauza de căpetenie care împiedecă pe oameni de a ajunge gradul de iubire, pace, bunăvoință și perfecțiune dumnezeiască.

Dacă toți creștinii ar medita profund când cer dela Dumnezeu în rugăciunea „Tatăl nostru“, și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelilor noștri, și dacă fiecare ar învăța nu numai să ierte greșelile, dar să le și uite, cum face Dumnezeu, ar dispărea certurile, vrăjmășia și crimele din omenire.

duri rele și așteaptă așa zisul moment când să le vină „apă la moară“

CE INSEMNEAZA A IERTA!

Intr'un sat din Scoția trăia un doctor cunoscut ca foarte bun medic, cât și ca foarte bun credincios. După moartea sa, cercetându-se hârtiile rămase dela dânsul, fură găsite între ele multe zapise ale unor datornici, de-a-curmezișul cărora el scrisese în litere mari și cu cerneală roșie: *Iertată toată datoria, prea sărac pentru a mai putea plăti.*

Văduvita soție a doctorului, care toată vieța fusese de alte păreri și simțiminte decât fericitul răposat, a luat însă poziție ostilă față de aceste scrisori. Ea și-a pus în gând „să execute fără întârziere“ pe toți acești datornici. Pentru că nu-

Marele învățat și matematician italian Cardano, suferea de grandomanie, susținând că în trei zile a făcut 200.000 de descoperiri, a rezolvat 40.000 de probleme și a învățat două limbi: latina și greaca! El mai suferea și de mania persecuției. Nu se îmbrăca decât în haine de piele, pentru a nu fi asasinat. Purta ghete cu tălpi foarte groase. Obișnuia să se culce îmbrăcat și înarmat.

Alexandru Dumas tatăl, nu putea atinge catifeaua. Filozoful Schopenhauer devenea furios când i se scria numele greșit, refuzând să plătească orice datorie, dacă numele îi era scris greșit pe factură.

Marele poet englez Shelley, simțea o deosebită plăcere când putea să facă corăbii din hârtie, să le arunce pe ape curgătoare și să privească cum se depărtează și dispar. Odată aflându-se în vacanță într-o provincie franceză, făcu o plimbare lungă ca să ajungă la marginea unui lac. Neavând hârtie, scoase din buzunar o bancnotă de o mie de franci, făcu din ea o corabie și o aruncă în apă.

Romancierul francez Saurier își construisese un pavilion de sticlă pe marginea lacului din parcul său, și privea ceasuri întregi la peștișorii din apă.

Că oamenii iluștri sunt uituci, este fapt notoriu. Marele fizician și astronom Newton a uitat ora, ba și ziua când trebuia să se ducă la cununie sa proprie. El uita când trebuia să mănânce și avea o îngrijitoare care îi aducea aminte că trebuie să mănânce. Intr'o zi, ea având mult de lucru, dete lui Newton un ou și un ceasornic, rugându-l să bage oul în apă caldă și când apa va începe să fiarbă, să se uite la ceas, și după 3 minute să scoată oul din apă. Când îngrijitoarea veni după câțva timp, găsi pe Newton stând foarte gânditor lângă mașină, ținând oul în mână, iar ceasornicul băgat în apa care fierbea.

Edison, neîntrecutul inventator, după ceremonia sa nupțială, plecă în călătorie de nuntă. În drum spre gară își aduse aminte de o experiență întreruptă, ceru scuze tinerei sale soții, rugând-o să-l aștepte pe peronul gării și se repezi în laboratorul său. După trei zile și-a adus aminte că cineva îl aștepta pe peronul gării!

La o serată de gală, Beethoven bate tactul unei melodii pe spatele împăratului Franz Iosef.

La Fontaine, marele fabulist francez, după încheierea unui volum, se prezentă regelui Ludovic al XIV-lea și, plin de fală, îl anunță că a venit să-i ofere un exemplar

din noua sa lucrare. Numai în momentul când a vrut să-i înmâneze volumul și-a dat seama că-l uitase acasă. Totuși regele îl felicită și-i dăruie un pachet cu bancnote. Fericitul poet uită însă pachetul valoros în trăsura care îl adusese acasă.

Compozitorul Schumann fusese invitat la o mare serată. El veni însă foarte târziu așa că invitații erau deja la masă. Nu se sinchisi, dete buzna la pian, cântă o bucată splendidă, ce o compusese pe stradă, apoi, fără să salute și fără să scoată un cuvânt, ieși din salon luându-și drumul spre casă, probabil pentru a transcrie aceea compoziție.

N'am mai sfârși dacă am cita toate ciudățeniile oamenilor iluștri. Totuși, seria celor pomeniți n'ar fi completă dacă nu s'ar aminti o pătanie a lui Pasteur:

La masă fiind, el explica conmesenilor cât de neigienic și cât de nesănătos este să mănânci fructe nespălate. Pentru a face dovadă, luă o ciorchină de struguri și o băgă în paharul său de apă. Apa deveni imediat neagră de praf și microbii ce erau pe struguri. Pasteur explica conmesenilor primejdia microbilor și în focul cuvântării sale, luă paharul cu apa murdară și fiindu-i sete îl goli deodată. Din fericire însă, pentru Pasteur și pentru omenire, apa băută nu i-a provocat nicio consecință neplăcută. ...

Adapt. de Lydia Crăciunescu

mișii nu puteau plăti, fură târâți în fața judecății. Judecătorul adresându-se reclamatei întrebă:

— Recunoști d-ta că aceste cuvinte sunt scrise chiar de mâna răposatului d-tale soț?

— Da, recunosc, răspunse văduva doctorului.

— Ei bine, zise atunci judecătorul, *trebuie să ști că nu există niciun tribunal în lume, care să-ți dea d-tale dreptul să mai preținzi vreo datorie, peste care s'a scris cuvântul „iertat“.*

Tot așa s'au petrecut lucrurile când Hristos S'a hotărât să scrie pe tot cuprinsul datoriei noastre, cu sângele Său roșu, cuvintele: *„iertate îți sunt fie păcatele tale“*. Trebuie să știm că nu mai există niciun tribunal în lume, care să ne mai tragă la răspundere pentru ele.

A RECUNOAȘTE ȘI A MARTURISI GREȘALA NU ESTE UN LUCRU RUȘINOS.

În pilda fiului risipitor dată de Mântuitorul pentru a ilustra bunătatea, mila și îndurarea lui Dumnezeu față de cel păcătos, tatăl a ieșit întru întâmpinarea fiului, care greșise mult înaintea sa, l-a îmbrățișat și i-a iertat toate greșelile. Dar noi ce facem? De obicei, noi așteptăm ca cel care ne-a greșit nouă să vie și să ceară iertare dela noi, și numai după ce el a făcut pasul dintâiu al mărturisirii, ne înduplecăm și noi să-i întindem mâna. Dacă Dumnezeu ar fi procedat cu toți păcătoșii așa, câți ar fi avut posibilitatea iertării și mântuirii? Dar după cum El, cel drept și nevinovat, S'a îndurat și s'a plecat spre noi, tot așa și noi să topim inima de ghiață din noi și să ne plecăm cu dragoste firească spre cei ce ne-au greșit nouă, și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem conștienți că am greșit față de fratele nostru, după cum a făcut-o odată chiar un rege vestit din vechime.

Enric al IV-lea, regele Franței, adresă într-o împrejurare unui ofițer al oștii sale, Domnul de Schomberg, câteva cuvinte vexatoare, cari atinseră onoarea ofițerului și din care cauză era foarte descurajat. După câteva zile dela această întâmplare trebuia să se dea o luptă la Ivry. Regele chemă pe ofițer și îi adresă următoarele cuvinte în fața tuturor generalilor săi:

„Domnule de Schomberg, v'am ofensat. Ziua aceasta este poate cea din urmă a vieții mele. N'aș dori să iau cu mine în mormânt onoarea ofensată a unui brav ostaș. Te rog din toată inima să mă ierți. Vino în brațele mele“.

„Este adevărat, răspunse ofițerul, mi-ați rănit adânc inima, căci este dureros să fii rău apreciat, pe nedrept, de un rege demn de toată cinstea. Dar bunătatea Majestății voastre, va rămâne neștearsă în mintea mea. În viața mea nu voi cunoaște o bucurie mai mare, decât a-mi jertfi viața în slujba unui astfel de rege“.

Dacă un rege pătruns de sentimentul onoarei și mișcat de remușcarea conștiinței a putut să ceară iertare față de acela căruia i-a greșit, cu atât mai mult și noi ca simpli muritori suntem datori să cerem iertare dela Dumnezeu pe care L-am ofensat și dela frații noștri pe cari i-am îndurerat.

IUBIREA ACOPERE MULȚIMEA DE PACATE.

Un pictor din vechime a fost însărcinat să facă portretul împăratului greco-macedonean, Alexandru cel Mare. Pictorul s'a văzut pus în fața unei mari dileme. Alexandru cel Mare,

adică avea pe frunte o cicatrice mare, care provenea dintr'o lovitură de sabie ce primise. Atunci artistul se gândi în sine: „Ce să fac? Dacă îl voi picta cu cicatricea pe frunte, admiratorii săi vor fi ofențați; dacă voi lăsa cicatricea la o parte atunci portretul nu mai corespunde cu realitatea“. Frământându-și astfel mintea, îi veni o idee fericită: să picteze pe marele rege cu capul sprijinit pe braț, acoperind cicatricea cu mâna, dându-i o poziție de profund cugetător!

De ce oare să nu ne înfățișăm și noi unii pe alții în același chip, adică, acoperind cu mâna iubirii cicatricea păcatelor?

Înțeleptul Solomon a zis odată: „Ura stârnește certuri, dar iubirea acopere toate greșelile“.

Iată de ce însuși Mântuitorul lumii și apostolii, ucenicii Săi, au dat urmașilor lor din toate timpurile și din toate generațiunile următoarele povețe:

„Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre“. (Marcu 11, 25. 26.) ... „Orice amărăciune, orice iușime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire, și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“. (Efes. 4, 31.) „Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“. (Col. 3, 13.)

Dacă vom urma cu toți aceste povețe, se va înfăptui grabnic și sigur împărăția lui Hristos în fiecare din noi chiar de pe acum, și prin noi la revenirea Lui în glorie.

Natura

Simt pacea nesfârșitelor ogoare
In vântul ce adie liniștit;
Sunt fericită că același soare
Cu omul, cu pământul s'a 'nfrățit.

Dar freamătul de frunze în pădure
Cutremurând stăruitorul gând
Din lumea toată cearcă să mă fure
Și sufletul devine tot mai blând.

Fericire

Fericit acela care 'n viața lui
A făcut doar numai voia Domnului.
Truda vieței sale nu e de prisos —
In etern el fi-va cu Isus Hristos.

Indreptându-mi grabnic privirile 'n sus
Vreau să fiu de-acuma numai cu Isus, —
Legea Ta ajută-mi azi să pot păstra,
Și prin har, trimete-mi mântuirea Ta.

Bogății, slavă nu vreau pe pământ.
Toată fericirea mi-este-al Tău cuvânt.
Tu — umil în viață — Te-ai jertfit să-mi fii
Mie și oricărui, drum spre veșnicii.

Const. Becheru

Privind spre zări

Toți, Doamne, cu iubire
In cânt Te preamăresc,
Și 'ndreaptă-a lor privire
Spre tronul Tău ceresc.

E lumea fermecată:
Virtuți găsim cerești;
Al lumii noastre Tată
In veci slăvit Tu ești.

In zori când peste fire
Zefirii trec ușori,
O tainică șoptire
S'aude dintre flori.

Și dulce se 'nfiripă
Mii — glasuri îngerești.
O Doamne 'n orice clipă
De noi slăvit Tu ești.

Se lasă seara 'n tihnă
Când sgomotele moi
Și cată spre odihnă
Tot omul muncitor.

Pe drum, venind spre casă
Privește 'n zări senine;
Sub grija ce-l apasă
Te laudă pe Tine.

Trd. din fr. de **Mimy Augustidis**

Privirea rătăcește în neștire
Pe vârful sus, în văi ce dau flori;
Și'n urmă parcă port întreaga fire
Cum porfi în piept parfumul unei flori.

Mi-e inima un cuib al veșniciei,
Ca freamătul de frunze glasul meu;
Cu cea din urmă 'nfiripare-a gliei,
Cu cei de sus, măresc pe Dumnezeu.

Lia D.

După debarcare.

Intunerec și liniște

Pușini sunt acei cari s'au gândit vreodată că, fără intunerec și liniște, atât vieța cât și natura, n'ar putea să existe. Toate vietățile au nevoie de aceste două elemente. Planta nu poate să crească fără încetare. Ea trebuie să se odihnească un timp oarecare în pământ, la intunerec și neatinsă de nimeni. Copacii se odihnesc în timpul iernii sub vâlul zăpezii, iar animalele simt nevoia să doarmă. Nici omul n'ar rămâne plin de viață, dacă nu s'ar retrage zilnic într'un loc unde să nu fie nici lumină, nici sgomot.

Când ne culcăm seara, toți lucrătorii invizibili ai corpului se pregătesc pentru a-l curăți, a-l restabili, a-l reinnoi și a-l pune din nou în bună stare, ca și o locomotivă care întorcându-se din drumul ei, este curățită, examinată și pusă din nou la punct. Și acești lucrători activează numai la întunerec și liniște.

Tot așa stau lucrurile și cu mintea noastră. Dacă ea nu se odihnește, curentul cugetelor noi se oprește, și după un scurt timp se va observa desordine și încurcătură în judecarea lucrurilor. Du-te acasă în camera ta, culcă-te și petrece zece ore retras — în intunerec și în liniște — și vei vedea cât de reîmprospătat vei ieși de acolo. Cele mai multe întâmplări și greutăți care vin peste noi, ar dispărea dela sine, dacă ne-am cufunda mai des și mai mult în intunerec și liniște.

Acele inspirații momentane, cari aduc cu sine succes, acele scântei strălucitoare ale cugetării, cari valorează mai mult decât ore întregi de muncă oșbitoare: toate acestea vin în timpul liniștei și la intunerec.

Cugetele rele și bolnăvicioase, închipuirile anormale și dăunătoare, sunt, de obicei, produsele unei activități prea încordate; ele dispar în momentele de reculegere, la adăpost de lumină și sgomot.

Fie că dormi, fie că nu dormi, păstrează și respectă liniștea. Numai la intunerec și liniște vei auzi acel glas blând și dulce care, în sgomotul asurzitor al vieții obișnuite, se pierde. Acolo găsești pe Dumnezeu, acolo te vei găsi chiar pe tine însuși.

Prel. de Șt. Burduleanu

„Nu e greu să găsești adevărul, e greu să ai dorința de a-l găsi“.

N. IORGA

Sub scutul adevărului

Pe vapor era mare frământare. Pasagerii erau neliniștiți, căci o furtună grozavă se abătuse asupra mării. Vântul înfuriat biciuia apele adânci, făcându-le să se ridice ca dealurile. O ceață deasă se lăsase în jurul vaporului, care se legăna într-o parte și alta. Femeile mai spăimântate plângeau, și mulți credeau că vor fi în curând pradă rechinelor. Numai unul era liniștit. Cu ochii ațintiți asupra hărții și busolei, căpitanul dădea subalternilor ordine de manevrare. Mulți alergau la cabina lui, dorind să-i vorbească și să-i arate spaima, dar când îl vedeau liniștit, primeau și ei curaj. Deși ceața îl împiedeca să vadă departe, deși vaporul lui era ca o coajă de nucă legănata de furia apelor, el era liniștit, căci era fără încetare sub scutul adevărului. După vreme îndelungată în sfârșit ajunseră fără nicio pierdere, deplin sănătoși, la țința călătoriei lor.

Ne aflăm cu toții într-o călătorie pe o mare înfuriată. Lumina se frământă și ar fi gata să înghită barca noastră slabă. Trebuie să ațintim ochii la adevăr. „Mila și adevărul, zicea un înțelept pe vremuri să nu te părăsească. Adevărul este un scut. Nimic nu este în stare să-l doboare. Omul care spune totdeauna adevărul, se găsește într-o cetate pe care niciun vrăjmaș nu este în stare să o cucerească.“

Medicul care tratează pe bolnav se întemeiază pe adevăr; inginerul care construiește un pod peste o prăpastie, care sapă un tunel, sau lucrează la un aparat de sburat, se întemeiază pe adevăr; plugarul care seamănă, tot pe adevăr se întemeiază. Arhitectul care construiește un sgârie-nori, scafandru care se adâncește în mare, tot pe adevăr trebuie să se sprijine.

Se poate ca uneori cel care se întemeiază pe adevăr să nu fie imediat crezut de oameni. Dar timpul îi dă dreptate. Iată de pildă când cineva a inventat aeroplanul, s'au găsit destui care să spună că un aparat ca acela nu va sbura niciodată. Astăzi aeroplanul zboară în chip obișnuit. Când Pasteur a prezentat teoriile lui despre efectele pe care microbiile le au în corpul omenesc mulți s'au ridicat cu furie împotriva lui. Cercetați și vedeți câți din cei care au spus adevărul au fost crezuți de îndată. Timpul, unit cu experiența, le-a dat dreptate. Toți cei cari s'au sprijinit pe adevăr, chiar dacă nu au fost crezuți de oameni, au fost și au ajuns bărbați de valoare. Marii moraliști, marii inventatori și descoperitori cari au spus adevărul au ajuns cu timpul să fie considerați de omenire ca adevărați binefăcători.

Cine spune adevărul n'are nevoie să se certe cu nimeni. Poți fi foarte slab, poți fi foarte modest, poți fi foarte sărac, poți fi din neamul cel mai disprețuit, dacă te așezi sub scutul adevărului vei avea totdeauna dreptate. Dacă nu ți se aprobă ce ai spus, nu e nevoie să te cerți, sau să te superi, deoarece nu pe tine nu te primesc, ci adevărul. Chiar cel mai slab om poate ajunge biruitor, dacă spune adevărul.

Trăim în vremuri primejdioase. Sunt primejdioase tocmai pentru că, în loc de adevăr, oamenii folosesc minciuna. Un singur loc de scăpare avem și anume de a da fuga *sub scutul adevărului*. Dumnezeu are ca temelie a tronului Său, adevărul. El ne va conduce dacă rămânem sub acest scut.

Brașov.

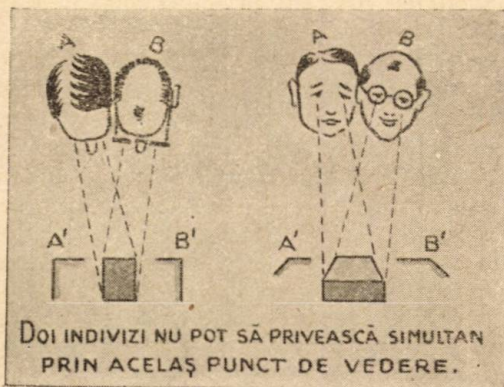
D. FLOREA

Câte ființe omenеști, atâtea puncte de vedere!

O mamă din Constanța se plimba cu copilașul ei pe plajă la marginea apei. Aștepta pe bărbatul ei care era dus în largul mării după pescuit. Deodată un punct negru se ivi la orizont. Mama sărind de bucurie, strigă cât putu de tare: „Tata! Vine tata! Uite departe, în fund, vine barca cu tăticu!” Copilul sgâi ochii: „Tăticu? Unde tăticu? ... Nu văd pe tăticu!” ... — „Deschide ochii, prostule! Uite ... drept înaintea unde arăt eu ou degetul!” — „Nu, nu văd nimic! Nu e tăticu!”

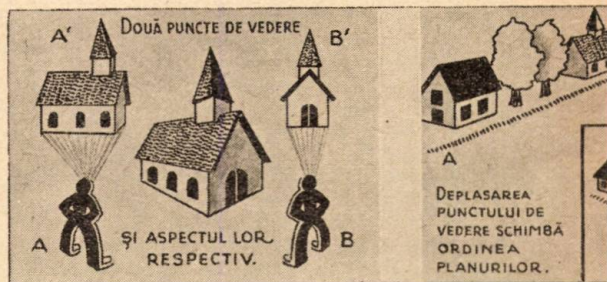
Mama începuse să se irite, mai ales văzând că copilul avea aerul s'o prostească și el, rămânând nepăsător. Chiar se pregătea să-și manifeste în mod tangibil această enervare când, o doamnă, ce urmărea scena dela început, se apropia de mamă și-i dădu sfatul să ridice copilul în brațe. Mama se conformă. De îndată ce copilul fu ridicat, câștigând astfel un orizont mai larg, începu să dea din picioare de bucurie, strigând și el acum: „Tăticu, uite tăticu!” Doamna n'a făcut altceva decât să dea mamei naive o dublă lecție, de perspectivă și de psihologie.

Două concluzii „tragice” decurg din această schemă: 1. — Trebuie să dai la o parte pe cineva pentru ca să-ți iei locul: „fugi de aici, că să trec eu!” 2. — Îți trăiești singur viața, căci nimeni n'are să poată să intre „în pielea” altuia. Poți să ai prieteni, chiar intimi, cari să te înțeleagă; totuși, rămâi singuri în sineși, și cu cât îți dai seama de izolarea ta, cu atât această singurătate se întărește.

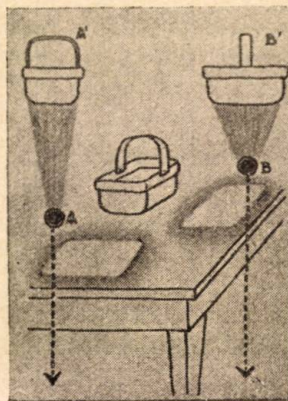
PUNCTE

Vieța poate fi comparată unui teren fără margini pe care, fiecare dintre noi, ne aflăm ca simpli spectatori ocupând un punct determinat. Vieța și nenumăratele ei manifestațiuni, pentru noi, sunt în funcție de acest punct; cu alte cuvinte,

Orice individ care ocupă un loc determinat în spațiu, reprezintă „un punct de vedere”. Una și aceeași clădire văzută de două persoane diferite, va avea altă formă pentru fiecare. O aceeași problemă studiată de două persoane diferite, va lua pentru fiecare o înfățișare diferită, fiecare din aceste două persoane văzând o latură deosebită, a problemei.

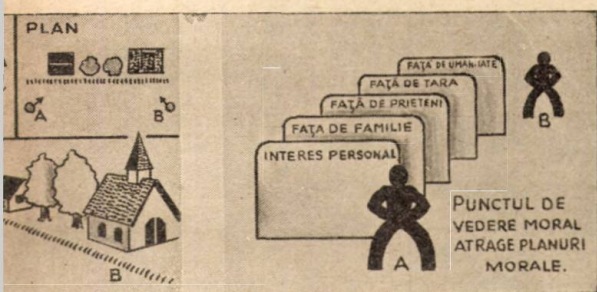
Această răsturnare a planurilor încurtează turistul care va necunoscut. Meri unei străzi la du tot pe ea la int o va recunoaște se va obișnui cu mâne totdeauna după sensul pare

Doi copii trebuind să deseneze un coșuleț, privindu-l fiecare din alt loc, vor obține două deseneuri diferite, și se vor acuza unul pe altul că au desenat greșit. O intervertire a punctelor lor de vedere, le va descoperi că fiecărui loc corespunde o altă vedere. Această descoperire fizică le va permite să înțeleagă divergențele de opinii, căci în lumea ideilor, punctele de vedere sunt cu mult mai numeroase decât pe planul vizual.

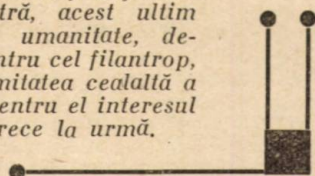
VEDERE

ideea noastră despre viață, depinde de aspectul sub care ne este prezentată. Ea este personală și variază prin urmare dela individ la individ. N'am ști să pătrundem îndeajuns acest adevăr, care duce la o profundă cunoaștere a omului,

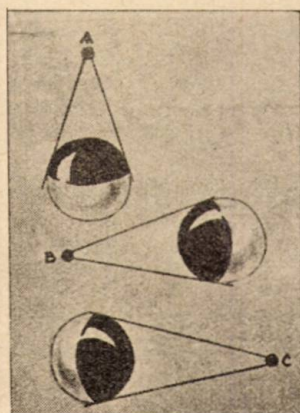

are în ordinea
că mai ales pe
zilează un oraș
gând de-a-lungul
cere și revenind
parcere, cu greu
. Și chiar când
ea, strada va ră-
cu două aspecte:
în care va fi
ursă.

Pentru cel egoist „primul plan” îl constituie interesul său personal, cel față de umanitate este în fund de tot, așa că ocupă un loc foarte mic în mintea și acțiunile sale. Din contră, acest ultim plan, față de umanitate, devine primul pentru cel filantrop, așezat la extremitatea cealaltă a egoismului și pentru el interesul personal trece la urmă.

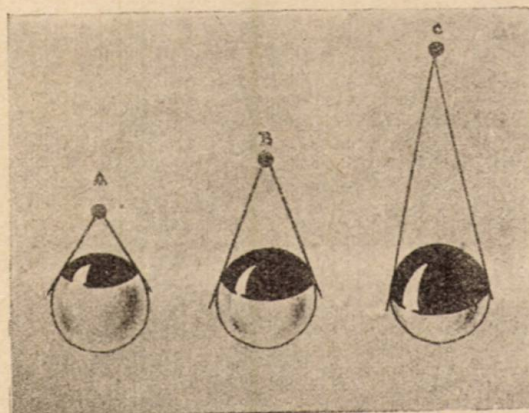
Deplasarea punctului de vedere completează îmbogățirea sa. Privirea se învârtă în jurul obiectului, îi vede toate fețele, se lămurește și strânge o mulțime de informațiuni folositoare asupra lui. Călătoriile, lectura, conversațiile, toate acestea sunt mijloace de „deplasare” a punctului său de vedere și de „însușire” a altor puncte de vedere străine, îmmulțind astfel cunoștințele, întărind puterea de înțelegere, scăpând de prejudeții, și punând în legătură spiritul cu marele curent cari însușeșc.

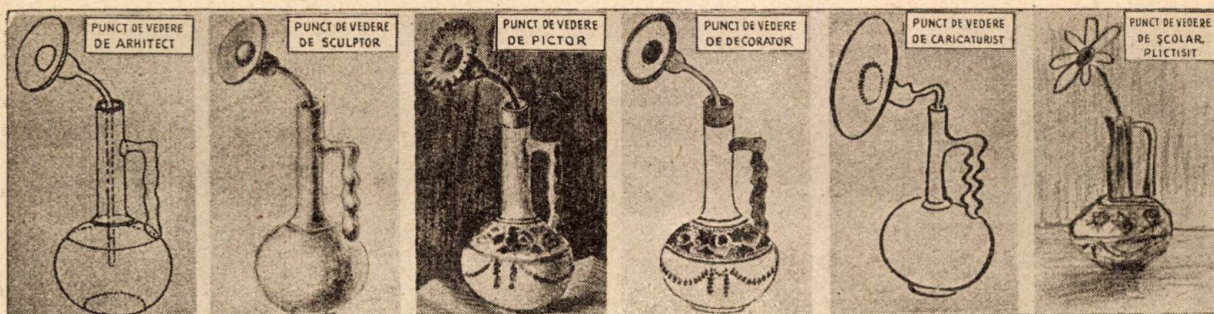
cunoaștere care, la rândul ei, se manifestă printr-o atitudine altruistă, generoasă și inteligentă: toleranța. Intr'adevăr, după ce ne vom convinge că orice ființă constituie un „punct de vedere”, legat de locul pe care-l ocupă în spațiu și de natura organismului său, care-l va face să vadă lucrurile într'un anumit fel, nu vom mai avea altceva de făcut, decât să respectăm acest „punct de vedere”, bine înțeles după valoarea individului dela care pornește. Nu este mai puțin adevărat că cel mai nerușinat răufăcător cât și cel mai de temut nebun, prin faptul însăși al stării sale bolnăvicioase, are un „punct de vedere” ciudat, care, cu rezerva cuvenită, merită să fie luat în considerație, deoarece poate să arunce o lumină nouă în cutare problemă, sau să ușureze înțelesul cutărui subiect!

Afară de această toleranță, care este rezultatul unui raționament inteligent, studiul problemei punctelor de vedere duce la o altă treaptă morală îmbucurătoare: limpezirea judecății, ridicând punctul său de vedere, ori de câte ori se poate, și înlăturând astfel un egotism nenorocit; izbutirea trecerii, fără dificultate, dela vederea de ansamblu la examenul amănunțit al detaliilor: îndepărtarea cât mai mult a orizontului său, așezarea fiecărui lucru în raport cu totul, și închipuirea a ceea ce poate însemna pentru altul. Intr'un cuvânt, studiul problemei punctelor de vedere duce la adevărata viață.

L. F.

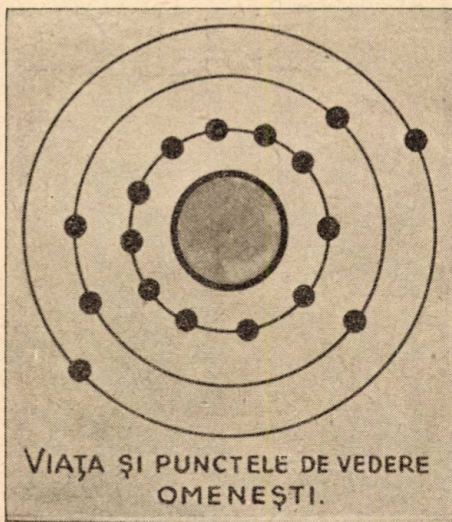
Cu cât punctul de vedere e mai ridicat cu atât orizontul se lărgăște. O mică plimbare cu balonul, cu avionul sau pe vârful unui deal va dovedi acest adevăr de nelăgăduit. Cu cât privim dintr'un punct de vedere mai ridicat, cu nobleță și demnitate, cu atât aceste lucruri devin foarte întinse și cu atât mai mult vom descoperi pe lângă ele și altele. Totuși, trebuie băgat de seamă, că obiceiul de a privi în ansamblu să nu înlătorească posibilitatea de a se opri asupra detaliilor.

Aceste șase interpretări ale unuia și aceluiași model emană din șase puncte de vedere diferite, aparținând fiecare unui personaj diferit. Arhitectul, preocupat în primul rând de construcție, de structura obiectului, l-a văzut „anatomic”. El a studiat părțile din care e compus și felul cum vin lipite unele de altele. În imaginația sa creatoare a avut grijă chiar de locul pe care-l ocupă tulpina floarei și de înălțimea la care trebuie să ajungă apa, schișându-le cu linii punctate. Sculptorul, el, a fost atent la volum, la forme, căutând în desenul său să le scoată în relief prin jocul umbrelor și luminilor. Pictorul, sensibil înainte de toate la efectul culorilor și la valoarea subiectului de pictat, s'a ferit să despartă pe acesta de fondul său. Ținând seamă de arhitectura vasului, cum și de volumul său, el s'a silit să redea aspectul de primprejur cât și al subiectului, scoțând la iveală contrastele obiectului pe fond și ale fondului pe obiect. Pe decorator, numai decorația va-

sului l-a interesat; floarea a interpretat-o în mod decorativ, geometric și fără volum. Caricaturistul, el, nu s'a obosit prea mult ca să găsească în acest subiect dimensiuni caraghioase. Floarea cea delicată, sub creionul său batjocoritor, a luat aspectul unui haut-parleur ce urlă vreo melodie scabroasă. În acest vas și la această floare nimic nu pare să fi interesat pe micul școlar. În tot timpul lecției s'a plictisit și, înfurat, a măzgălit foaia sa cu trăsături grosolane și inestetice. De geaba a încercat să le îndulcească dând pe deasupra cu estompa; din contră, le-a înecat, făcând desenul și mai greoiu la privire.

Același subiect dat la alte persoane, va fi interpretat încă în alte feluri, chiar și dacă aceste persoane ar fi de același meserie și cu temperamente apropiate. Tocmai această deosebire de interpretare face pictura interesantă.

Schema alăturată rezumă pe toate celelalte. Vieața adică tot ceea ce vedem, auzim, spunem, știm, etc., este reprezentată la centru printr'un cerc colorat. De jur împrejur, pe diferite circumferințe tind spre centru multe puncte negre cari reprezintă punctele de vedere ale oamenilor. Acestea sunt foarte numeroase pe circumferința de lângă cercul care reprezintă vieața. În adevăr, mulți sunt oamenii pe cari împrejurările îi obligă să stea în continuu legați de profesiunea zilnică, să lupte neîncetat pentru procurarea celor materiale, de multe ori prin muncă grea și obositoare. Aceștia de obicei nu-și pot ridica prea sus punctul de vedere și nici nu-l pot deplasa. În schimb, încovoiați pe vieață zăresc întrânsa numai câteva detalii, și cred că văd totul. Pe circumferința următoare, evoluează alte puncte de vedere. Viziunea lor asupra vieții e ceva mai largă, și mai puțin fixată de detalii. În fine, pe circumferința dinafară gravitează, izolate, două puncte de vedere cari izbutesc să vadă o bună parte a vieții; dacă se deplasează îndeajuns, cunoștința lor devine foarte întinsă. Cu toate acestea, n'are să fie niciodată desăvârșită, pentru că nu posedă decât un singur punct de vedere. Or, ca să-și poată face o idee exactă despre vieață ar trebui să aibă mai multe puncte de vedere dintr'odată putând în același timp să intre în pielea tuturor oamenilor și a tuturor ființelor de pe pământ. Această minune, unul singur reușește s'o realizeze, Dumnezeu.

Vă place AMICUL TINERIMII?

Dacă da, vorbiți de el tuturor, și până la apariția celui alt număr, câștigați cel puțin un nou cetitor.

Dacă nu, ridicați ● **vostru de vedere**, și priviți Amicul mai de sus: orizontul va fi mai larg și veți zări în ansamblu lucruri cari până acum au fost înăbușite de micile detalii ce nu vă permiteau să vă familiarizați pe deplin cu cel care caută să placă tuturor.

Sub claia de fân

Sosise timpul pentru reînsuflețirea lucrării lui Dumnezeu pe pământ — timpul când Evanghelia împărăției să fie dusă la orice neam și orice seminție, la orice limbă și popor, așa cum prezisese Domnul Isus.

Un tânăr cu numele Samuel Mills, simțea o mare răspundere pentru convertirea păgânilor din țările străine. Ca și Samuel de pe vremuri, el fusese închinat Domnului dela nașterea sa, dar nu pentru a servi în templu ci pentru a duce păgânilor, Evanghelia.

Pe când era încă copil, din întâmplare auzi pe mama sa spunând unei vecine, că l-a consacrat pentru lucrarea misionară. Acele cuvinte nu le-a uitat niciodată. La etatea de 19 ani când fu convertit, el spuse tatălui său: „Eu nu mă gândesc la o meserie ușoară care să-mi permită să fiu liber și să petrec; eu vreau să merg să predic Evanghelia sârmanilor păgâni“.

Peste patru ani, se înscrie la universitate și aci se întâlnește cu alți tineri, cari erau doritori să devină misionari. Ei se adunau într'un crâng, unde se rugau și discutau chestiuni religioase. Intr'o după amiază, în anul 1806, siliți de o furtună, au continuat adunarea lor sub o claie de fân. Norii își revărsau binecuvântarea lor asupra pământului însetat, dar și asupra celor adunați, Dumnezeu revărsase din belșug ploaia Duhului Sfânt. Inconjurați de o atmosferă sfântă, Samuel Mills spuse celorlalți: „Fraților, eu simt că noi avem răspunderea de a duce Evanghelia în acele părți ale pământului unde nu s'a auzit nimic despre Mântuitorul Isus“. Ca o poruncă din cer au sunat aceste cuvinte și ceilalți tineri au simțit că erau chemați să ducă Evanghelia păgânilor. Cu siguranță că îngerii lui Dumnezeu erau de față în acea adunare solemnă de tineri.

Cu ocazia acestei impresionante adunări de sub claia de fân, trei dintre tineri au luat marea hotărâre de a întemeia o societate pentru sprijinirea lucrării între păgâni. Cuprinși de această idee sfântă, ei au deșteptat interesul și în alți conșcolari, pentru această lucrare desinteresată.

Dar cum puteau ei să realizeze acest gând? De unde să obțină bani pentru a călători spre acele țări îndepărtate? Cu ce să se întrețină cât timp ar predica Evanghelia? Atâtea întrebări grele care se puneau în fața curajoșilor tineri.

Deși cererea pe care au făcut-o organizației religioase a provocat multă discuție și agitație generală, acești tineri nu s'au descurajat, și dând la o parte multe obstacole ce se puneau în fața lor, și-au văzut gândul realizat: ei au fost trimiși ca misionari în țările păgâne. Ca rezultat al cererii făcută de acești tineri, a luat ființă Misiunea Externă Americană, al cărei ideal a fost „predicarea Evangheliei la toată lumea“.

În anul 1906 au fost 100 de ani dela întemeierea Misiunii Externe Americane la Williamstown, în Massachusetts. La această dată au ținut adunări speciale în amintirea memorabilei conversații de „sub claia de fân“. Într'un crâng frumos, numit Parcul Misiunii, nu departe de Colegiul Williams, sa ridicat un monument chiar pe locul unde se afla claia de fân în 1806. Pe acest monument de marmură cu un glob mare în vârf, se află scrise cuvintele: „Câmpul este lumea“.

La încheierea fiecărui an școlar, studenții și profesorii din colegiul Williams, merg la acest monument unde țin un serviciu divin special. Aci se înalță rugăciuni serioase ca spiritul misionar să nu se stingă, și mulți tineri să meargă să predice Evanghelia în țările depărtate.

Tineri! N'ați vrea să urmați exemplul lui Samuel Mills? Iată o inițiativă luată în orele libere! Ce faceți voi în orele libere? Oare vi se întâmplă să vă adunați sub o claie de fân, sau când sunteți la munte, lângă un pâraiaș, sub o stâncă sau în mijlocul pădurii pe trunchi de arbori bătrâni, și să discutați subiecte cari să iasă din cadrul conversațiilor curente?

Dacă da, meditați, și vedeți cu ce-ați putea contribui la predicarea Evangheliei în țările depărtate și la salvarea sufletelor cari încă n'au auzit numele de Isus, aducându-le pe drumul bun, spre lumină, spre Acela care le întinde mâna și lor ca și nouă.

M. MANEA.

Corul General A. Z. Ș. din București

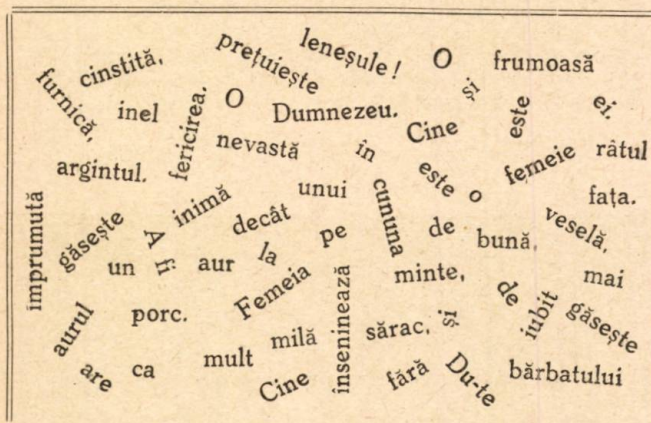
Jocuri de Familie

No. 27 Cu ocazia unei cununii, ofițerul stării civile întreabă pe mireasă câți ani are. Mireasa vrând să facă puțin haz, îi spune că are pe jumătatea vârstei mamei sale, iar mama este cu cinci ani mai mică decât tata. Toți la un loc au 100 de ani. Ofițerul a rămas pe gânduri și se întreabă *câți ani are mireasa?*

trimes de *Mitică Toldan*
Oradea.

No. 28 Un cocor, prins de mic și crescut în curtea unui țaran, nu putea să mai sboare. Intr-o zi văzând un cârd de confrăți trecând pe deasupra lui, le-a strigat: „Bună ziua 100 de frați!” Unul din ei i-a putut răspunde în trecere: „Nu suntem 100. Dacă am fi încă pe atâți, și pe jumătate, și pe sfert și cu tine, numai atunci am fi 100”. Cocorul de jos s'a apucat să-i numere, dar cum nu e sigur, vrea să audă și dela d-voastră, *câți cocori sburau pe deasupra lui?*

trimes de *I. C. Dor-de-ducă*
Tâmboești.

No. 29 Culegeți din acest teanc de cuvinte 7 proverbe.

trimes de *Fleur de lis.*

No. 30

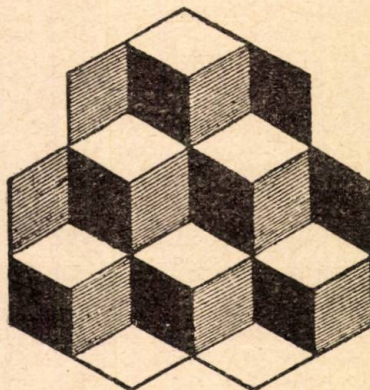
Formați din aceste figuri un proverb bine cunoscut.

trimes de *Miravan.*

No. 31 Patru persoane trebuie să treacă un lac. La îndemână au numai o barcă mică care poate duce cel mult 100 de kg. Aceste persoane sunt tata, mama, băiatul și fata. Tata cântărește 100 de kg., mama tot 100, băiatul are 50 de kg. și fata tot 50. Cum se împart ei ca să treacă lacul?

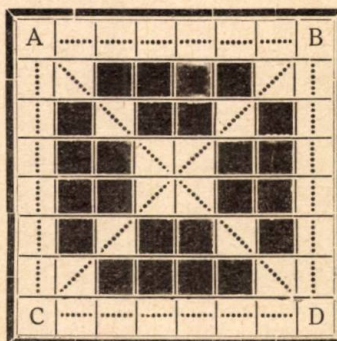
trimes de *Costel Bratu*
Călinești.

No. 32

Câte cuburi sunt, 6 sau 7?

trimes de *Incurcătume.*

No. 33 Găsiți cuvântul care să se poată ceti de 6 ori în acest pătrat: A—B odată, A—C două, C—D trei, B—D patru, C—B cinci și A—D șase; cuvântul este unul și același, și cetit singur se poate împărți în 4 părți:

- 1-a parte — poftim (în românească veche).
 - 2-a „ — punct de pe globul pământesc, la sud.
 - 3-a „ — exclamație de mirare nemulțumită.
 - 4-a „ — bon (fără una din consonante).
- Cetit invers, dela coadă spre cap, se împarte în 3 părți:
- 1-a parte — crăciun (într-o limbă străină)
 - 2-a „ — exclamație pe care o face unul sau mai mulți ocupanți al unui automobil, zguduți din trecerea printr-o groapă, știind dinainte că trec prin ea.
 - 3-a „ — 320 de zile + 45 de zile.

trimis de *Alpinu.*

Sunt considerați ca deslegători, acei cari vor răspunde la cel puțin 4 jocuri.